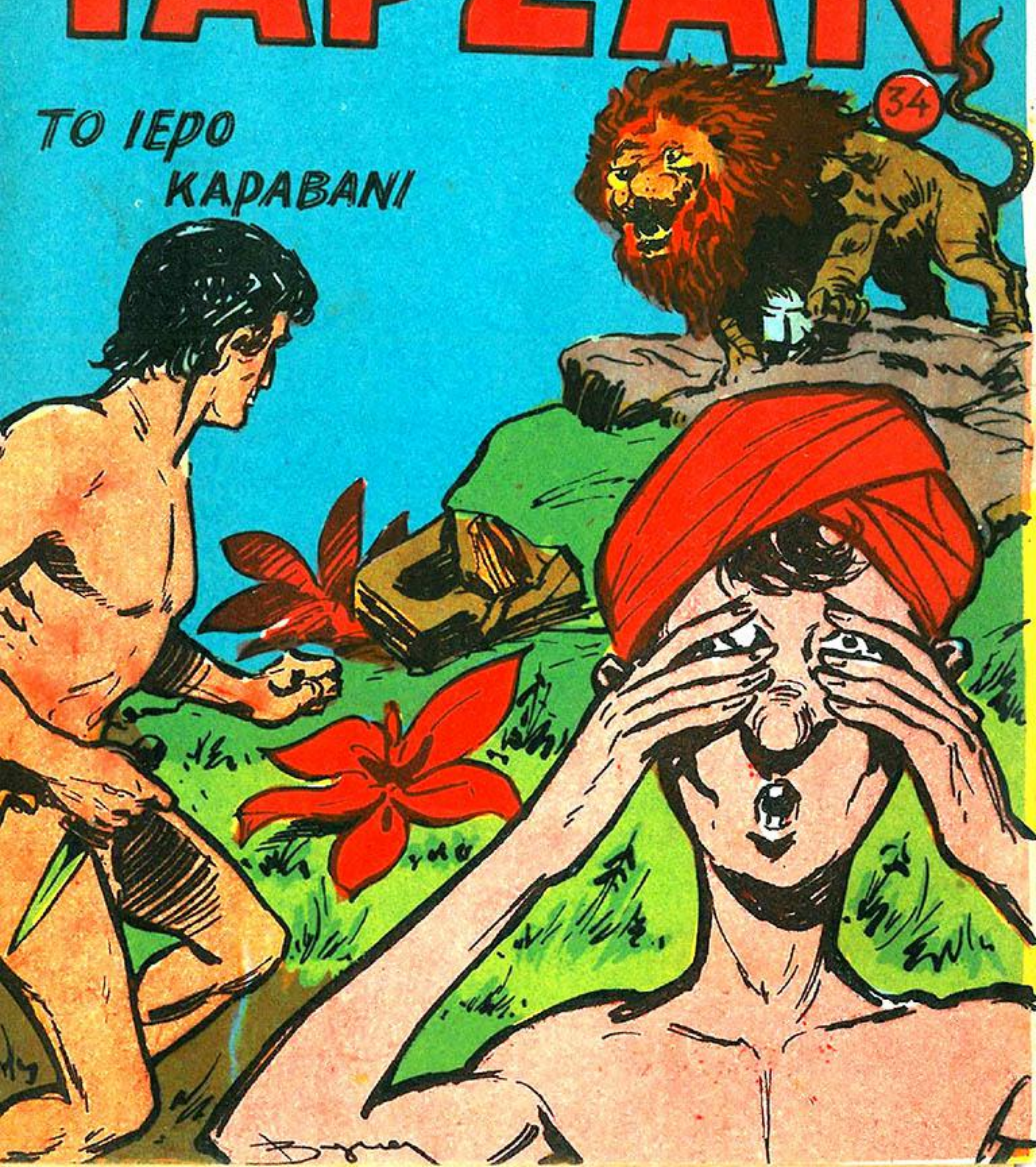

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΤΟ ΙΕΡΟ
ΚΑΡΑΒΑΝΙ

ΤΟ ΙΕΡΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΝΑΙΩΝ

ΕΝΑΣ άνθρωπος διασχίζει τη ζούγκλα. Τρέχει, κοντοστέκεται λαχανιάζοντας κι' ύστερα πάλι τρέχει. Πότε - Πότε σκοντάφτει και πέφτει αφήνοντας να του ξεφεύγουν βογγητά πόνου από τα ξερά του χείλη. Το πρόσωπό του δεν είναι πρόσωπο ανθρώπου φυσιολογικού. Μοιάζει περισσότερο με μάσκα τράμου. Τα μάτια του είναι διάπλατα ανοιγμένα και τα δόντια του τρίζουν λές και τον συγκλονίζουν παγωμένα ρίγη.

Για μια στιγμή φέρνει το

χέρι στην καρδιά, παίρνει μια κωμική βόλτα γύρω από τον εαυτό του και σωριάζεται βαρύν πάνω στη χλόη. Θάλεγε κανείς πώς δεν πρόκειται να σηκωθεί ποτέ του κι' όμως, ύστερα από λίγα λεπτά ο άγνωστος κατορθώνει και στέκεται στα πόδια του για να τρέξει πάλι...

Ποιός τράμος είναι εκείνος που τον αναγκάζει να τρέχει, ή, ποιά κατάρρα τον κυνηγάει για να μη στέκεται να πάρη ανάσα, μ' αυτή την τρομερή ζέστη; Τι είναι εκείνο που ζητάει να βρῇ και τρέχει για να το προλάβει, ποιο αίνιγμα

τὸν βαισανίζει τάχα;

Καὶ ὁ ἄγνωστος ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχη... νὰ τρέχη...

* * *

Κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο ἐνὸς αἰωνόβιου δέντρου, κάθονται δυὸ νέοι. Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Σάντρο, τὸ θρυλικὸ Παιδί τῶν Λύκων, ὁ ἐκδικητὴς τῆς ζούγκλας, ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ Ἰνδοί, καὶ ἡ ἄλλη εἶναι μιὰ πανώρια μελαιχροινὴ κοπέλλα ἢ Λεϊλά, κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ τῆς Ἀλμόρα. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της καὶ τὴν περιπέτεια τῆς ἀπαγωγῆς της ἐστὶν ἡ ζούγκλα, ὅπου εἶχε τὴν τύχη νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ὁ Σάντρο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν καικούργων καὶ νὰ τῆς φέρῃ τὸ χρυσὸ κλειδί (*), ἢ Λεϊλά ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπὶ τὴν Ἀλμόρα.

— Σάντρο, λέει σὲ μιὰ στιγμή στὸ θρυλικὸ παιδί, τώρα ποὺ σκότωσαν τὸν πατέρα μου κι' ἔμεινα μόνη στὸν κόσμο, δὲν θὰ ἤθελα νὰ γυρίσω στὸ παλάτι μου. Μοῦ ἀρέσει ἡ δική σου ζωὴ ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα, ζηλεύω πρὸς κακοθώματά σου καὶ τίς περιπέτειές σου. ὦ, ἂν ἦμουν καὶ ἐγὼ ἀγόρι...

Λίγο πιὸ πέρα, ὁ κωμικὸς σύντροφος τοῦ Σάντρο, ὁ... γενναῖος φοβητσίαρης Τίπο - Τίπο, κάνει κάτι παράξενο. Ἔχει κρεμάσει σ' ἓνα δέντρο μιὰ νεροκολοκύθα καὶ τὴ χτυ

πάει ἀδυσώπητα μὲ τὶς ἀτσαλένιες γροθιές του, γιὰ νὰ γυμναστῇ καὶ νὰ συντρίβῃ εὐκολώτερα τοὺς ἐχθρούς του! Ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς Λεϊλά, γυρίζει καὶ τῆς λέει:

— Λεϊλά, ἡ ζούγκλα εἶναι γιὰ τοὺς ἀνδρείους σὰν ἐμένα καὶ τὸν σαχίμπ τὸν Σάντρο καὶ ὄχι γιὰ τὰ κορίτσια. Γύρισε στὸ σπίτι του νὰ πλύνῃς κανένα πιᾶτο κι' ἔννοια σου, ἐμεῖς οἱ δυὸ φτάνουμε γιὰ νὰ κατατροπώσουμε τοὺς ἐχθρούς μας.

Καὶ λέγοντας αὐτά, φτύνει τὶς παλάμες του καὶ χτυπάει μὲ ἀληθινὴ μανία τὴ νεροκολοκύθα.

— Λεϊλά, ἀπαντάει τώρα ὁ Σάντρο στὴν κοπέλλα, ξέρω πὼς εἶσαι ἓνα θαυραλέο κορίτσι καὶ πὼς θάθελες νὰ μείνῃς μαζί μας γιὰ νὰ γνωρίσῃς τὴν ἐπικίνδυνη ζωὴ μας μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω. Οἱ Ἀγγλοὶ ἀστυνομικοί, μόλις τὸ μάθουν, θὰ σοῦ κηρύξουν τὸν πόλεμο, ὅπως ἔχουν κηρύξει ἐνῆμένα καὶ τὸν σύντρόφου μου.

Ἡ Λεϊλά χαμηλώνει τὸ κεφάλι καὶ καταλαβαίνει πὼς ὁ Σάντρο ἔχει δίκιο. Πρέπει νὰ γυρίσῃ στὸ παλάτι της.

— Σάντρο, τοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμή, θὰ μοῦ ἐπιτρέπῃς τότε - πότε ν' ἀρχωμαι γιὰ νὰ σὰς βλέπω καὶ... νὰ σὰς βοηθάω;...

Ὁ Τίπο - Τίπο γυνάει μὲ ἄγριες διαθέσεις πρὸς τὸ μέρος της.

— Νὰ μᾶς βοηθᾷς; τῆς

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Μικροῦ Ταρζάν», τὸ 33, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Σάντρο, τὸ Παιδί τῶν Λύκων».

λέει. Καὶ μεῖς οἱ δυὸ μαντράχαλοι τί κάνουμε ἐδῶ; Δὲν εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ βοηθήσουμε τοὺς ἐαυτούς μας; Τὶ λέει σα χίμπ; Καταδέχομαι ἐγὼ ὁ γενναῖος τῶν γενναίων νὰ ζητήσω τὴ βοήθεια μιᾶς κοπέλλας τὴ στιγμὴ πού οἱ γροθιές μου εἶναι ἱκανές νὰ διαλύσουν τὴν... ὑδρόγειο;

Καὶ γυρνώντας με μεγαλύτερο πείσμα πρὸς τὴ νεροκολοκύθα πού κρέμεται μπροστά του, τὴ χτυπάει με τὴ δεξιὰ καὶ τὴν ἀριστερὴ γροθιά του.

— Τὴ ζάλισα!, λέει. Σὲ λίγο θὰ τὴν φάω μπαμπέσικα.

Ξαφνικά, τινάζεται ἀπτόμα, τὰ μάτια του στριφογυρίζουν ἀνήσυχτα μέσα στὶς κόγχες τοὺς λές καὶ ἀντίκρυσαν ἕνα τραμερὸ θέαμα καὶ... βάζει τὶς φωνές:

— Ἐχθρός! Βοήθεια!

Παράτάει τὴ νεροκολοκύθα καὶ τρέχει νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὴ Λεϊλά.

— Σῶστε με, κάνει ἐνῶ τρέμει ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια. Λεϊλά, σῶσε τὸν φίλο σου. Ὡχ... ἡ καρδιά μου!

Καὶ ὁ γενναῖος τῶν γενναίων, ὁ ἄνθρωπος πού δὲν ἤθελε τὴ βοήθεια τῆς Λεϊλά, λιποθυμᾷ κρυμμένος πίσω τῆς ἀπὸ τὸ φόβο πού ἐνοιωσε ἀντικρύζοντας ξαφνικὰ ἕνα παράξενο ἄγνωστο νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του στὸ μικρὸ ξέφωτο ὅπου κάθονται καὶ οἱ τρεῖς τους...

ΤΟ ΙΕΡΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

ΤΟΝ ἈΝΘΡΩΠΟ ἰαυτὸν τὸν βλέπει καὶ ὁ Σάντρο μετὰ τὴ Λεϊλά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κοντοστέκεται μόλις τοὺς ἀντικρύζει καθισμένους κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο, ὕστερα ἀφήνει μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ καὶ ἀφοῦ τρεκλίζει ἰσὰν μεθυσιμένος, πέφτει μετὰ χέρια ἀπλωμένα μπροστά.

Τὸ θρυλικὸ Παιδί τῶν Λύκων πετάγεται ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τρέχει κοντά του. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ Λεϊλά. Καθὼς εἶναι μπρούμυτα πεσιμένος τὸν ἀνασηκώνουν καὶ τὸν καθίζουν κρατώντας τὸν ἀπὸ τοὺς ὤμους. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Σάντρο κυττάζει τὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ. Ἕνα ρίγος διαπερνᾷ τὸ κορμί του καθὼς τὴν βλέπει κατακόκκινη, βαιμιμένη στὸ αἷμα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι πῆληγμένος, λέει στὴ Λεϊλά.

Ὁ ἄγνωστος ἀνοίγει μετὰ τὰ μάτια του καὶ τὰ χεῖλη του κινούνται σὰ νὰ θέλουν κάτι νὰ ποῦν. Μὲ πολὺ κόπο κατὰφέρνουν νὰ προφέρουν μερικὲς ἀσυνάρτητες λέξεις:

— Ὁ Βούδδας... ἡ κατάρσις του... ἦταν ὁ ἴδιος... τὸ ἱερὸ καραβάνι... νερό...

Ὁ Σάντρο ξαπλώνει τὸ τραυματισμένο ἀπαλὰ πάνω στὴ χλόη καὶ φωνάζει στὸν μικρὸ κωμικὸ σύντροφό του:

— Τίπο -Τίπο, φέρε με γρήγορα λίγο νερό!

Ὁ ...γενναῖος Ἰνδὸς πού

μόλις συνέρχεται από τη λιποθυμία του, ρωτάει για καὶ ἄλλο καὶ γιὰ καὶ τὸν Σάντρο:

— Σαχίμπ τὸν σκότωσες, ἢ ἀκόμα εἶναι ζωντανός;

— Φέρε μου λίγο νερό, γρήγορα!, διατάζει αὐστηρὰ ὁ Σάντρο.

Ὁ Ἰνδὸς παίρνει τὸ μισὸ καύκαλο μιᾶς καρύδας τὸ γεμίζει νερὸ ἀπὸ μιὰ κοντινὴ πηγὴ καὶ τὸ φέρνει στὸν Σάντρο. Τὸ θρυλικὸ παιδὶ ραντίζει τὸ πρόσωπο τοῦ τραυματισμένου κι' ὕστερα πλησιάζει τὴν καρύδα στὰ χεῖλη του. Ἐκεῖνος ρουφάει ἀπληστα τὸ νερό, τὸ πρόσωπό του χαλαρώνει καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν.

— Εἶσαι καλύτερα; τὸν ρωτάει ἡ Λεϊλά.

Ὁ ἄγνωστος κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

Ἕνας ἄνθρωπος τρέχει παραπατώντας ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα.

Προσπαθοῦν καὶ οἱ δύο τους νὰ σηκώσουν τὸν πεσμένο Ἰνδὸ.

— Θὰ πεθάνω, λέει καὶ ἀναισθενάζει.

Ὁ Τίπο - Τίπο κουνιέται ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Μὴ μᾶς γρουσούζεις, σαχίμπ, τοῦ λέει. Δὲ θρήκες καμμιά καλύτερη κουβέντα νὰ πῆς;

— Ποιὸς σὲ τραυμάτισε; τὸν ρωτάει ὁ Σάντρο.

— Ὁ Βούδδας, ἀπαντᾷ ὁ ἄγνωστος.

Τὸ παιδὶ κυττάζει ἐρωτηματικὰ τὴ Λεϊλά. Τί θέλουν νὰ ποῦν τὰ λόγια τοῦ ἀγνώστου; Μήπως τὰ ἔχει χαμένα καὶ δὲν ξέρει τί λέει;

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σκοτώνη ὁ Βούδδας; τοῦ λέει.

— Σκοτώνει, ἀπαντᾷ ὁ πληγωμένος. Ἔτσι σκότωσε πρὶν ἀπὸ μὲνα τὸν Μίτα καὶ τὸν Τζιχάν...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τίπο -Τί

πο, από ανήσυχο γίνεται χλωμό.

— Πώ, πώ!, λέει φοβισμένα, βλέπω πώς ο Βούδδας άρχισε γραμμή να σκοτώνει. Λές να έρθει και ή σειρά μας;

— Πού ήταν ο Μίτα και ο Τζιχάν; τόν ρωτάει ο Σάντρο.

— Στο ιερό καραβάνι. Πεθαίνει ένας κάθε βράδυ... 'Ο Βούδδας σκοτώνει τούς άμαρτωλούς... άπόψε ήταν ή σειρά μου... με πλήγωσε και με όφησε νομίζοντας πώς πέθανα... 'Ο μαύρος Βούδδας τιμωρεί...

— Πού είναι τώρα τo ιερό καραβάνι; ρωτάει κατάρπηκτο τo θρυλικo παιδί, από εκείνα που έχει άκούσει.

'Ο άγνωστος δέν άπαντάει σ' αυτήν την έρώτησι. Μισοκλείνει μόνο τὰ μάτια του, γέρνει τo κεφάλι του άριστε

Μιά ύποπτη σκιά έρπει μέσα στη νύχτα....

Νοιώθει δυο άτσάλινα χέρια να τής σφίγγουν τo λαιμό...

ρά και μένει ακίνητος. Είναι νεκρός! Μια λεπτή αίμάτινη λουρίδα ξεκινάει από τὰ χείλη του αύλακώνοντας τo μάγουλό του και καταλήγει στη γή. Τo αίμα αυτό που βγήκε μέσα από τὰ σπλάχνα του τού χάρισε τo θάνατο.

'Ο έκδικητής τής ζούγκλας, ο Σάντρο, σηκώνει τo κεφάλι του και κυττάζει άπελπισμέ να τή Λειλά.

— Πρώτη φορά άκούω Βούδδα να σκοτώνει, τής λέει.

'Ο Τίπο - Τίπο που βρήκε τo θάρρος του, παίρνει τo λόγο.

— Μή σου φαίνεται παράξενο, σαιχίμπ. 'Ολα μπορεί να τὰ περιμένη κανείς από τo Βούδδα. Και έγώ δέν πίστευα πώς ο Βούδδας έχει ούρά, κι' όμως την είδα με τὰ

μάτια μου να μου αὐλακῶνῃ τὸ κορμί (*). Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ καὶ κανένας Βούδας ποὺ σκοτώνει καὶ ξέρεις γιατί σκοτώνει, σαιχίμπ; Γιατὶ ἀκόμη δὲν ἔμαθε πὼς ὑπάρχει ἓνας γενναῖος μέσα στὴ ζούγκλα ποὺ τιμωρεῖ ἀδυσώπητα τοὺς δολοφόνους. Κι' αὐτὸς ὁ γενναῖος εἶμαι ἐγώ, ὁ Τίπο - Τίπο! Σὲ παρκαλῶ, σαιχίμπ, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ μὲ λές Γενναῖο γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ κι' ὁ Βούδας νὰ φοβηθῇ...

Ὁ Σάντρο δὲν ἀκούει τὴ φλυαρία τοῦ κωμικοῦ Ἰνδοῦ γιατί εἶναι θυτισμένος σὲ σκέψεις. Σὲ μιὰ στιγμὴ λέει στὴ Λεϊλά:

— Ξέρεις τίποτε γιὰ τὸ ἱερὸ καραβάνι, Λεϊλά;

— Ὁχι, τοῦ ἀπατάει ἡ κοπέλλα.

— Θὰ σοῦ πῶ ἐγώ. Στὴν ἐπαρχία τοῦ Γκάντα, ἀφοῦ περάσουμε τὸν ποταμὸ Κίστνα ὑπάρχει μιὰ κοιλάδα ὅπου στὸ μέσον της εἶναι χτισμένος ἓνας ναὸς τοῦ Βούδα. Γιὰ νὰ μπῇ κανεὶς στὴν κοιλάδα, μόνο μιὰ εἴσοδος ὑπάρχει, ἀνάμεσα σὲ δυὸ βράχους, ποὺ τὴ φυλᾶνε Ἰνδοὶ στρατιῶτες, μέρα καὶ νύχτα.

— Γιατί; ρωτᾷ ἡ κόρη τοῦ μαχαραγιά.

— Ὑπάρχει ἓνα ἔθιμο ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια, νὰ μὴν μπαίνουν στὴν κοιλάδα μεμονωμένοι προσκυνητῆς. Ἄν ὅμως συγκεντρωθοῦν ἀπὸ ἕξι καὶ

πάνω προσκυνητῆς κι' ἔχουν ἐπικεφαλῆς τοὺς ἓναν ἱερεῖς τοῦ Βούδα, τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ περάσουν καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ναὸ ὅπου λένε πὼς ἱδρίσκεται μέσα σ' αὐτὸν ἓνα θαυματουργὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδα. Ἐτσι, ξεκινοῦν ἀπὸ διάφορους τόπους τῶν Ἰνδιῶν καραβάνια προσκυνητῶν καὶ κατευθύνονται στὴν ἱερὴ κοιλάδα. Στὸ δρόμο τὸ καραβάνι ἰδέχεται κι' ἄλλους προσκυνητῆς καὶ καμμιά φορά ὅταν φθάνῃ στὴν κοιλάδα οἱ προσκυνητῆς τοῦ μποροῦν νὰ περάσουν τοὺς ἑκατό. Τὸ ἔθιμο ὅμως ἀπαγορεύει νὰ μποῦν περισσότερα ἀπὸ ἓνα καραβάνι στὴν κοιλάδα. Ἄν ἔρθῃ καὶ δεῦτερο θὰ περιμένῃ ἕξω ἀπὸ τὴν πύλη νὰ φύγῃ τὸ πρῶτο, ποὺ μπορεῖ νὰ μείνῃ στὸ ναὸ ὅσον καιρὸ θέλει.

— Περίεργο ἔθιμο!, κάνει ἡ Λεϊλά.

— Κάποιο λοιπόν, καραβάνι, ἱδρίσκεται τώρα στὴ ζούγκλα μας καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν ἱερὴ κοιλάδα. Σ' αὐτὸ τὸ καραβάνι ἀνῆκε κι' αὐτὸς ὁ δυστυχεμένος ποὺ λέει πὼς τὸν σκότωσε ὁ Βούδας.

— Σάντρο, λέει σὲ μιὰ στιγμή ἡ κοπέλλα, γιατί δὲν ἐνδιαφέρεσαι νὰ βρῇς ἐκεῖνον ποὺ τὸν σκότωσε; Ἡ μήπως πιστεύεις πὼς τὸν σκότωσε ὁ Βούδας;

— Ὁχι, ἀπαντᾷ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων. Ὁ Βούδας δὲ σκοτώνει. Κάποιος ἄλλος κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ Βούδα. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι μοῦ φαίνεται

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος.

πολύ παρὰ ξενή μὰ διστάζω νά...

— Γιατί διστάζεις; τὸν διακόπτει ἡ Λεϊλά.

— Γιατί ἐμένα μὲ γνωρίζουν, Λεϊλά, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀκολουθήσω τὸ μυστηριώδες καρναβάνι ὅπου κάθε βράδυ ὁ Βούδδας σκοτώνει καὶ ἀπὸ ἓναν προσκυνητή.

Τὰ μάτια τῆς μελαχροινῆς καὶ ριψοκίνδυνης κοπέλλας ἀστράφτουν.

— Ἐμένα ὅμως δὲν μὲ ξέρουν!, λέει. Ἐγὼ μπορῶ εὐκολὰ νὰ ἀκολουθήσω τὸ καίρα βάνι. Μὰ ἂν μὲ γνωρίσουν τί πειράζει; Θὰ ποῦν πῶς ἡ κόρη τοῦ μαχαοαγιᾶ τῆς Ἀλμόρα πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἱερὴ κοιλάδα. Ἄν φοβᾶσαι μάλιστὰ νὰ μὲ ἀφήσης μόνη μου ἄς ἔρθῃ μαζί μου μεταμφιεσμένος ὁ Τίπο - Τίπο. Καὶ σύ, Σάντρο, μπορείς νὰ ἀκολουθῆς τὴν ἡμέρα ἀπὸ μακριὰ τὴν πορεία μας, ἐνῶ τὰ βράδια θὰ πλησιάζεις γιὰ νὰ μαθαίνεις νέα μου...

— Περίφημα!, κάνει ὁ Τίπο - Τίπο ποὺ ἀκούει τὴν πρότασι τῆς Λεϊλά. Ἐχω τὴ γνώμη ὅμως πῶς δὲν χρειάζεται ὁ σαχίμπ. Καλύτερα νὰ μὴν ἔρθῃ μαζί μας καὶ κουραστῇ ἄδικα. Ἐγὼ θὰ τὰ καταφέρω μονάχος μου νὰ συντρίψω τὸ Βούδδα! Ἄς εἶναι καλὰ οἱ γροθιές μου!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ πηγαίνει κοντὰ στὴν κρεμασμένη νεροκολοκύθα καὶ τὴν παράζει στὶς γροθιές.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

ΕΙΝΑΙ νύχτα. Τὸ ἱερὸ καρναβάνι, ποὺ τὸ ἀποτελοῦν δώδεκα προσκυνητὲς, ἀφοῦ βιάδισε ὅλη τὴν ἡμέρα, ἔχει στρατοπεδεύσει ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα. Ὁ ἐλέφαντας ὅπου μεταφέρει τὸν ἱερέα τοῦ Βούδδα, εἶναι δεμένος ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου. Κάθε προσκυνητῆς κοιμᾶται κάτω ἀπὸ ἓνα ἀντίσκηνο ποὺ τὸ κουβαλάει μαζί μὲ τὰ ἄλλα πράγματα στὴ μακρινὴ πορεία, ὥσπου νὰ φτάσῃ στὴν ἱερὴ κοιλάδα. Τὰ ἀντίσκηνα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰτὶ συχνὰ ξεσποῦν ἄγριες καταιγίδες ποὺ κρατοῦν δυὸ καὶ τρεῖς μέρες.

Μέσα στὸ μισοσκοτάδι μιὰ σκιὰ ἔρπει. Εἶναι ἡ σκιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου. Κάπου - κάπου σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει ὀλόγυρα, γιὰ νὰ συνεχίσῃ πάλι τὴν ἀθόρυβη πορεία του, ἔρποντας.

Σὲ μιὰ στιγμὴ φθάνει κοντὰ σὲ ἓνα ἀντίσκηνο. Ἀνασηκώνει τὶς ἄκρες του καὶ γλιστράει μέσα.

Στὸ ἀντίσκηνο αὐτὸ δὲν κοιμᾶται ἓνας προσκυνητὴς ἀλλὰ μιὰ προσκυνητριά. Εἶναι ἡ Λεϊλά, ἡ τολμηρὴ κόρη τοῦ μαχαοαγιᾶ ποὺ τόσο πρόθυμα δέχτηκε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ της γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Σάντρο νὰ λύσῃ τὸ αἷνιγμα τοῦ Βούδδα ποὺ σκοτώνει.

— Τίπο - Τίπο, λέει στὸν ἄνθρωπο ποὺ μπήκε στὸ ἀντί

σκηνό της γιατί ήρθες;

— 'Ηρθα νὰ σέ προφυλάξω ἀπὸ τὸ Βούδδα!, τῆς ἀπαντάει ὁ κωμικὸς 'Ινδὸς ποὺ φορᾷ μιὰ μακρὰ κελαιμπία καὶ μοιάζει περισσότερο μὲ φάντασμα παρὰ μὲ ἄνθρωπο. 'Αν δὲν σκοτώσω αὐτὸ τὸ Βούδδα δὲν θὰ ἡσυχάσω. Τὸν ἔχω στὸ στομάχι μου. 'Αν ἔρθῃ νὰ σέ σκοτώσῃ, Λεϊλά, θὰ ἰδρῇ τὸ μπελὰ του. 'Εγὼ δὲν ἀστειεύομαι. Τὸ αἷμα βράζει μέσα μου καὶ... καί...

Μιλᾷει ψιθυριστὰ κι' ἔτσι ἀκούει ἓναν ὑποπτο θόρυβο, σὰν ὑπουλο σύρσιμο φιδιού ἔξω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο. Ὁ γενναῖος 'Ινδὸς ποὺ ἔβραζε τὸ αἷμα του, νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ σπαιραράῃ, σὰν λαβωμένο πουλὶ μέσα στὸ στήθος του καὶ τὰ γόνατά του λυγίζουν.

'Ετοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ ἐναντὶ-
ὄν τοῦ χοντροῦ Ἰνδοῦ.

'Ο Ντούγκλας τὸν χτυπάει βά-
ναυσα στὸ πρόσωπο.

— Ὁ Βούδδας!, τραυλίζει
Λε... Λε... Λεϊλά... βο... βοή-
θειας!

Καὶ χωρὶς ἄλλη κουθέντα
λιποθυμᾷ.

'Η Λεϊλά, ποὺ δὲν ἔχει ἀ-
κούσει τὸ ὑπουλο σύρσιμο ἔ-
ξω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο, σκύβει
πάνω στὸν ἀναίσθητο σύντρο-
φὸ τῆς. Ξαφνικά, δυὸ χέρια
μπαίνουν κάτω ἀπὸ τὸ ἀντί-
σκηνο, ψαχουλεύουν γιὰ λίγο
ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ὕστερα συναν-
τώντας τὸ λαιμὸ τῆς τὸν σφίγ-
γουν γερά, ἐνῶ ταυτόχρονα
τὴν τραβοῦν πρὸς τὰ ἔξω.

'Η Λεϊλά νοιώθει νὰ πνίγε-
γεται, τὰ μάτια τῆς γουρλώ-
νουν, θέλει νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν
εὔρει οὔτε ψίθυρος ἀπὸ τὰ
χεῖλη τῆς. Καθὼς τὰ χέρια
τὴν βγάζουν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀν-
τίσκηνο, ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ

ἐκεῖνο... πού βλέπει τὴν κά-
νει νὰ τὰ χάσῃ κυριολεκτικά!
Πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπό της
εἶναι σκυμμένο τὸ πρόσωπο
τοῦ θεοῦ Βούδδα! Τὴν κυττά-
ζει μὲ ἥρεμα χαρακτηριστι-
κὰ ἐνῶ τὰ δάχτυλά του σφίγ-
γονται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ γύ-
ρω ἀπὸ τὸ λαιμό της, κάνον-
τάς τὴν νὰ χάσῃ τὶς αἰσθή-
σεις της...

Ἡ σιλουέττα μὲ τὸ πρόσω-
πο τοῦ Βούδδα σηκώνει τὴν
ἀναίσθητη κοπέλλα στὴν ἀγ-
καλιά της καὶ σκυφτὴ, προ-
χωρεῖ γιὰ λίγο, ἀπομαικρύνε-
ται ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο κάπου
πενήντα μέτρα καὶ σταματά-
ει. Ἀποθέτει τὸ θῦμα της κα-
ταγῆς καὶ ἀφοῦ κυττάζει γιὰ
λίγο ὀλόγυρά της, βγάζει ἀ-
πὸ τὴ ζώνη της ἓνα στιλέττο
...Σηκώνει τὸ χέρι της ψηλὰ
καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ καρφώ-
σῃ στὸ κορμὶ τοῦ κοριτσιοῦ.

Ὁ ξαπλωμένος ἄνθρωπος εἶναι
ἓνας νεκρὸς Ἰνδός.

Ὁ λύκος πέφτει πάνω του μὲ
ὁρμὴ καὶ τὸν ἀνατρέπει.

Ξαφνικά, μιὰ τρομερὴ κραυ-
γὴ ἀντηχεῖ κάπου κοντά του.
Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πρόσωπο
τοῦ Βούδδα πού ἐτοιμαζόταν
νὰ σκοτώσῃ τὸ ἀναίσθητο θῦ-
μα του μένει ἀκίνητος κι' ὕ-
στερα τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ
κρύβεται πίσω ἀπὸ μερικοὺς
θάμνους.

Μιὰ ἄλλη σιλουέττα πλη-
σιάζει τώρα κοντὰ στὴν ἀναί-
σθητη Λεϊλά. Ἡ σιλουέττα
αὕτὴ ἀνήκει σ' ἓνα γεροδεμέ-
νο παιδί, πού φοράει μονάχα
ἓνα μαγιὸ ἀπὸ δέρμα λεοπαρ-
δάλεως. Μὲ ἓνα πήδημα φτά-
νει στὸ ἀκίνητο σῶμα τῆς κο-
πέλλας καὶ τὸ παίρνει στὴν
ἀγκαλιά του. Εἶναι ὁ Σάντρο
τὸ Παιδί τῶν Λύκων, ὁ ἐκδι-
κητὴς τῆς ζούγκλας, ὅπως τὸν
ἔχουν ὀνομάσει οἱ ἰθαγενεῖς
τῆς γύρω περιοχῆς, πού ἀκο-
λουθεῖ κρυφὰ τὴν πορεία τοῦ

ιερού καραβανιού.

— Λεϊλά!, ψιθυρίζει στο αὐτὶ τῆς κοπέλλας, λίγο ἂν ἄργουσα ὁ ἄθλιος αὐτὸς θὰ σὲ σκότῳνε!

Ἡ κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ ἀνοίγει τὰ μάτια της μᾶ, ἀντὶ νὰ δείξῃ χαρὰ πὺ σῶθηκε, ἀφήνει νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ μικρὴ κραυγὴ τρόμου!

Ὁ Σάντρο, πὺ ἔχει ἀνεπτυγμένο τὸ ἐνστικτο τοῦ κινδύνου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνθρωπο, γιὰτὶ ἔζησε τόσα χρόνια συντροφιά μὲ τοὺς λύκους, καταλαβαίνει πῶς κάποιος τὸν ἀπειλεῖ. Ἀφήνει τὴ Λεϊλά νὰ πῆσῃ ἀπᾶλὰ πάνω στὸ ἔδαφος καὶ κάνει νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του. Δὲν προλαβαίνει ὅμως γιὰτὶ κάτὶ σκληρὸ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι του, ἐνῶ μιὰ θριαμβευτικὴ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Ἐπιτέλους, σὲ συλλαμβάνω!

Ἡ φωνὴ εἶναι γνωστὴ στὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμή τοῦ κινδύνου δὲν προσπαθεῖ νὰ μαντέψῃ σὲ ποιὸν ἀνήκει. Τὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τὸν ζάλισε. Παραμερίζει γιὰ ν' ἀποφύγῃ καὶ δεῦτερο χτύπημα κι' ὕστερα ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ ἀντίπαλός του ὅμως δὲν προλαβαίνει νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ γιὰ δεῦτερη φορὰ. Ἡ Λεϊλά, καθὼς προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ μπερδεύεται στὰ πόδια του καὶ τὸν ἀνατρέπει. Τὴν ἴδια στιγμή κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας Ἰνδὸς μὲ γενειάδα. Εἶναι ὁ ἱερέας τοῦ Βούδδα

πὺ ὁδηγεῖ τὸ καραβάνι. Στὸ ἀντίκρουσμά του τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων κάνει μιὰ γρήγορη μεταβολὴ καὶ χάνεται πίσῳ ἀπὸ τὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ζούγκλας, ἀφήνοντας τὴ Λεϊλά πίσῳ του ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπο πὺ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι καὶ πὺ ἡ φωνὴ του τοῦ φάνηκε πολὺ γνωστὴ...

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Ο ΙΕΡΕΑΣ τοῦ Βούδδα, πὺ φτάνει στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς, βρίσκει τὴν κοπέλλα καὶ ἓναν ἀκόμη χοντρὸ προσκυνητὴ.

— Τὶ συμβαίνει; Ποιὸς φώναξε; ρωτᾷ. Ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος πὺ ἔφυγε;

— Ἦταν τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων! Ἀπαντᾷ ὁ χοντρὸς προσκυνητῆς. Μοῦ ξέφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια!

— Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!, κάνει κατάπληκτος ὁ ἱερέας. Καὶ τί ζητοῦσε ἐδῶ;

— Ἦρθε νὰ σκοτώσῃ τὴν κοπέλλα!, ἀπαντᾷ ὁ χοντρὸς. Τὸν πρόλαβα ἐνῶ τὴν εἶχε ἱστὴν ἀγκαλιά του καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Τὴν κοπέλλα τὴ γλύτωσα, μὰ ἐκεῖνος μοῦ ξέφυγε! Ὁ κακούργος! Τὸ εἶχα καταλάβει πῶς αὐτὸς σκοτώνει τοὺς προσκυνητῆς. Ὁ δολοφόνος!

Ὁ ἱερέας φαίνεται νὰ τᾶχῃ κυριολεκτικὰ χαμένα.

— Μὰ... γιατί, τί τοῦ κάναμε ἐμεῖς καὶ μᾶς σκοτώνει; τραυλίζει.

— Δὲν τοῦ φταῖμε τίποτε ἀλλὰ τοῦ ἄρέσει νὰ σκοτώνῃ!

ἀπαντάει ὁ χοντρός. Τὸν ξέρω καλὰ ἐγὼ αὐτόν!

Στὸ μεταξὺ ἔχουν ἔρθει ὁ λόγυρά τους καὶ οἱ ὑπόλοιποι προσκυνητές. Μαθαίνουν ἀπὸ τὸ χοντρὸ τί συνέβη καὶ γονατίζοντας κάτω προσεύχονται στὸ Βούδδα νὰ τοὺς βοηθήσῃ γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὴν ἱερή του κοιλάδα. Ὑστερα γυρνοῦν ὅλοι στὰ ἀντίσκηνά τους.

Ἡ Λεϊλά δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησίν της. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή κινδύνευσε νὰ ταξιδέψῃ στὸν ἄλλο κόσμο καὶ τὴν ἴδια στιγμή βοήθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σάντρο, ποὺ γιὰ δεύτερη φορά γινόταν ὁ σωτήρας της. Αὐτὸς ὅμως ὁ χοντρός προσκυνητὴς ποῖος ἦταν; Καὶ γιατί εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἴ ξανακούσει τὴ φωνή του;

Γύρισε στὸ ἀντίσκηνό της καὶ βρῆκε τὸν Τίπο - Τίπο νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὴ λιποθυμία του.

— Ποῦ εἶχες πάει, τὴ ρωτάει βλέποντας τὴν νὰ μπαίνει.

— Ἐκανα ἓναν περίπατο, τοῦ ἀπάντησε.

— Ἐγὼ περίμενα ἐδῶ τὸ Βούδδα, μὰ, δὲν ἦρθε, τῆς λέει ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Στοιχηματίζω πὼς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ τώρα ποὺ ἦρθα ἐγὼ στὸ καραβάνι! Ὁχι παίζουμε! Ἄν τολμάῃ ἄς κοπιάσῃ!

Μένει γιὰ λίγο μαζὶ μὲ τὴν κσιπέλλα κι' ὕστερα ἀποφασίζει νὰ πάῃ στὸ ἀντίσκηνό του καὶ νὰ κοιμηθῇ.

Ἐπιστρέφει γλιστρώντας ἀνάμεσα στὴ χλόη ἀθόρυβα, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ τὸν πάρουν εἰδησι οἱ ἄλλοι προσκυνητές. Ξαφνικά, καθὼς ἀπλώνει τὸ χέρι του, ἀκουμπάει σὲ κάπ' ἀπαλό. Ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ... ἀφήνει ἄθελά του νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης. Ἐκεῖνο ποὺ ἀκούμπησε τὸ χέρι του εἶναι τὸ ἀκίνητο σῶμα ἑνὸς νεκροῦ ἀνθρώπου!

— Θεούλη μου!, κάνει ὁ κωμικὸς καὶ φοβητσιάρης ἡρώας μας, ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ, αὐτὸν τὸν ἔφαγε ὁ Βούδδας μπαμπέσικα!

Κάνει νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ κληιστῇ στὸ ἀντίσκηνό του καὶ νὰ λιποθυμήσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του, ὅταν κάποιος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ οὐρλιάζοντας:

— Τὸν ἔπιασα ἐπ' αὐτοφώρω! Σκότωσε τὸν σύντροφό μας!

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατηγορεῖ τὸν Τίπο- Τίπο, εἶναι ὁ χοντρός προσκυνητὴς! Στὶς φωνές του πετάγονται καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὰ ἀντίσκηνά τους καὶ τοὺς περιστοιχίζουν.

— Τὶ συμβαίνει; ρωτάει ὁ ἱερέας τοῦ Βούδδα.

— Αὐτὸς ἐδῶ, λέει ὁ χοντρός, δείχνοντας τὸν Τίπο-Τίπο, σκότωσε τὸν προσκυνητὴ ποὺ βλέπετε μπροστά σας! Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ σηκώνεται ἔτοιμος νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια!

— Ψέ... ψέ... ψέματα!, τραυλίζει ὁ Τίπο - Τίπο. Ἐ... ἐγώ....

Ὁ ἱερέας σκύβει καὶ τὸν κυττάζει καλὰ - καλὰ στὸ πρόσωπο.

— Μὰ αὐτὸς εἶναι προσκυνητής!, λέει. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σκότωσε τὸν σύντροφό του; Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Βούδδα, τὶ συμβαίνει στὸ ἱερό μας καραβάνι;

— Δὲν εἶναι προσκυνητής, οὐρλιάζει ὁ χοντρός. Τὸν ὑποπτεύθηκα ἀπὸ τὸ πρωῒ πού ἦρθε στὸ καραβάνι μας! Εἶναι μεταμφιεσμένος! Τὸν γνωρίζω καλὰ, εἶναι ὁ φίλος τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων καὶ τὸν λένε Τίπο - Τίπο! Ἦρθε ἐπίτηδες στὸ καραβάνι γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσῃ!

Οἱ προσκυνητὲς μένουν γιὰ λίγο ἀμίλητοι, κατὰπληκτοι. Ὅσο γιὰ τὸν Τίπο - Τίπο τὸν παλληκαρᾶ ἥρωά μας τὰ ἔχει τόσο χαμένα πού δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ μιλήσῃ.

Πυροβολεῖ τότε πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ μαύρου λύκου.

Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ καὶ σπάζει τὴ σιωπὴ.

— Καὶ σύ, ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷ τὸ χοντρὸ προσκυνητή.

Ἐκεῖνος πού μίλησε εἶναι ἡ Λεϊλά.

— Ἐγὼ... ἐγὼ εἶμαι προσκυνητής!, ἀπαντᾷ ὁ χοντρός.

— Ψέματα!, φωνάζει ἡ κοπέλλα. Δὲν εἶσαι προσκυνητής.

— Ἐ, τότε, θὰ σᾶς πῶ ποιὸς εἶμαι!, λέει ἐκεῖνος. Μὲ ξέρεις πολὺ καλὰ καὶ σὲ ξέρω! Εἶσαι ἡ κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ τῆς Ἀλμόρα καὶ γώ...

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀστυνόμος Ντούγκλας!, τὸν προλαβαίνει ἡ Λεϊλά.

Ὁ ἱερέας τοῦ Βούδδα ξαφνιάζεται, ἐνῶ ὁ Τίπο - Τίπο κατορθώνει νὰ ψελλίσῃ:

— Ὁ Ντούγκλας!, Γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλεις νὰ μὲ φᾶς μπαμπέσικα!

Καὶ λιποθυμᾷ.

Η ΚΡΕΜΑΛΑ ΔΕΝ ΣΤΗΝΕΤΑΙ!

Η ΣΚΗΝΗ εἶναι ἀληθινὰ παράξενη. Μέσα στὸ ἱερὸ καραβάνι πού ἔνας ἄγνωστος δολοφόνος σκοτώνει κάθε βράδυ κι' ἀπὸ ἕναν προσκυνητή, βρίσκεται ἀντιμέτωπος ὁ Ἀγγλὸς ἀστυνόμος Ντούγκλας μὲ τὸν κομικὸ φίλο τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων, τὸν Τίπο - Τίπο, ἐνῶ ἡ κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ στέκει ἀνάμεσά τους.

— Λεϊλά, ρωτᾷ τὴν κο-

πέλλα, γιατί ήρθες στο καραβάνι;

— Γιατί θέλω να πάω να προσκυνήσω το άγαλμα του μεγάλου Βούδδα, στην ιερή κειλάδα, του άπαντάει το θαρραλέο κορίτσι. Έσύ όμως πώς βρέθηκες ανάμεσά μας, μεταμφιεσμένος;

— Έγώ... έγώ ήρθα ν' άνακαλύψω τον δολοφόνο!, τής άπαντάει ο χοντρος άστυνομικός. Πληροφορήθηκα πώς κάθε βράδυ σκοτώνεται κι' ένας προσκυνητής και μεταμφιέστηκε μήπως μπορέσω και τον συλλάβω επ' αυτοφόρω. Εκείνος μου ξέφυγε μάλιστα κρατών τον φίλο του.

Η Λεϊλά δεν μπορεί να υπερασπίσει τον Τίπο - Τίπο, γιατί θα καταλάβει ο άστυνόμος πώς συνεργάζεται με το Παιδί των Λύκων.

— Τι θα τον κάνεις; ρωτάει μόνο.

— Θα τον οδηγήσω αύριο στην Άλμόρα και θα τον κρεμάσω!, άπαντάει ο Ντούγκλας και κοροδώνεται από περηφάνεια. Έτσι, θα πάρω το βαθμό που μου έχει υποσχεθεί ο ιδιοκτήτης μου.

— Είναι άμαρτία, μιλάει τώρα ο ιερέας του Βούδδα, να τον κρεμάσεις. Μου φαίνεται πολύ μικρός!

Ο Τίπο - Τίπο που ξαναβρήκε τις αισθήσεις του και άκούει τη συζήτηση, αποφασίζει να μιλήσει.

— Ναί, είμαι πολύ μικρός, λέει. Έννιά χρονών!

Η γροθιά του Ντούγκλας υψώνεται και τον χτυπάει βα-

Η πάλη τους είναι άγρια, συγκλονιστική.

ναισα στο πρόσωπο, κάνοντας τον ήρωά μας να ούρλιαζε από τον πόνο.

— Αύριο θα τα πούμε, του λέει σαρκαστικά. Θα σου έτοιμάσω μια ωραία κρεμάλα στην πλατεία της Άλμόρα. Κι' αν θέλει άς έρθη το περίφημο Παιδί των Λύκων, ο έκδικητής της ζούγκλας να σε γλυτώσει. Χά... χά... γέλια που έχω να κάνω. Χά...χά!

Μα φαίνεται πώς είναι γραφτό στον χοντρο άστυνομικό να μη γελάσει την άλλη μέρα στην πλατεία της Άλμόρα, καθώς θα βλέπη τον Τίπο Τίπο στην κρεμάλα. Γιατί, εκείνο που επακολουθεί, ανατρέπει τελείως την κατάσταση. Έντελως άπροσδόκητα μια μαύρη σκιά όρμάει έναν τσίον του, πέφτει επάνω του και τον ανατρέπει. Η σκιά

αὐτὴ ἀνήκει στὸν Κίμο, τὸν καταπληκτικὸ λύκο, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Σάντρο ποὺ τόσες φορές τὸν ἔχει βοηθήσει σὲ κρίσιμες στιγμὲς ποὺ κινδυνεύει αὐτὸς ἢ ὁ φίλος του.

Οἱ προσκυνητὲς, βλέποντας τὸ λύκο, φοβήθηκαν πὼς θὰ τοὺς κατασπαράξῃ καὶ σκόρπισαν ἀλόγιστα στὴ ζούγκλα, οὐρλιάζοντας.

Μόνο ὁ Τίπο - Τίπο καὶ ἡ Λεϊλά δὲν κουνήθηκαν ἀπὸ τὴ θάσι τους. Ὁ πρῶτος, μάλιστα, βλέποντας τὸν Κίμο ἀνέθηκε μ' ἓνα πήδημα στὴ ράχι του καὶ τὸ ἔξυπνο ζῶο, μόλις ἔνοιωσε τὸν καιμικὸ Ἰνδὸ στὴ ράχι του, ἔδωσε ἓνα σάλτο καὶ χάθηκε κι' αὐτὸς ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα.

— Ντούγκλας!, φώναξε ὁ Τίπο - Τίπο καθὼς ἀπομακρυνόταν καθάλλα στὴ ράχι τοῦ λύκου, στήσε τὴν κρεμάλα στὴν πλατεῖα τῆς Ἀλμόρα καὶ πέρασε τὸ δικό σου κεφάλι στὴ θηλειά της! Εἶσαι μικρὸς ἰσκόμα νὰ τὰ θάλης μέμένα, τὸν ἥρωα τῆς ζούγκλας.

Ὅσο ἀπομακρύνεται ὁ λύκος, τόσο καὶ σβήνει ἡ φωνὴ τοῦ Τίπο- Τίπο. Ὁ χοντρὸς ἀστυνάμος σηκώνεται ἔξω φρενῶν, τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔφυγε ὁ λύκος.

— Καταραμένο παιδί!, λέει ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του, ποὺ θὰ μοῦ πᾶς, κάποτε θὰ πέσης στὰ χέρια μου, ἐσύ καὶ ὁ λευκὸς φίλος σου. Καὶ τότε... θὰ στήσω δυὸ θηλειές στὴν πλατεῖα τῆς Ἀλμόρα νὰ σᾶς κρεμάσω.

Ἡ Λεϊλά, γεμάτη χαρὰ ποὺ γλύτωσε ὁ Τίπο Τίπο, γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ μὴ διακρίνῃ ὁ Ντούγκλας τὸ χαιμόγελο της. Στὸ μεταξύ, ἓνας - ἓνας ξεφυτρώνουν καὶ οἱ προσκυνητὲς ἀνόμισα ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας.

Στὸν οὐρανὸ, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς, κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνα θαμπὸ φῶς. Ἀρχίζει νὰ ξημερώνῃ.

Ὁ Ντούγκλας σκύβει πάνω στὸ νεκρὸ, ποὺ νομίζει πὼς τὸν σκότωσε ὁ Σάντρο.

— Τέσσερις ὥς τώρα!, μουρμουρίζει. Τέσσερις νεκροί! Ποῦ θὰ μοῦ πᾶῃ ὅμως. Θ' ἀκολουθήσω τὸ καραβάνι ὥσπου νὰ φθάσῃ στὴν ἱερὴ κοιλάδα.

Ἡ Λεϊλά τὸν ἀκούει καὶ κουνάει τὸ κεφάλι της ἀναστενάζοντας. Ἐκείνη ξέρεي, καλύτερα πὸ καθε ἄλλον πὼς τοὺς τέσσερις προσκυνητὲς δὲ τοὺς σκότωσε ὁ Σάντρο ἀλλὰ ὁ ...Βούδδας! Ποιὸς ὅμως εἶναι αὐτὸς ὁ δολοφόνος μετὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Βούδδα ποὺ ἦρθε ἀπόψε καὶ στὸ δικό της ἀντίσκηνο νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ ποὺ χάρις στὸ Παιδί τῶν Λύκων γλύτωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατο;

Ἀπὸ τίς θλιβερὲς σκέψεις τὴ βγάζει ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέα τοῦ Βούδδα.

— Ἐτοιμαστήτε νὰ ξεκινήσουμε, τοὺς λέει. Ὁ Βούδδας εἶναι πάντα μεγάλος.

«Μόνο ποὺ καιμιμὰ φορὰ... τοῦ ἀρέσει νὰ σκοτώνῃ» συλλογίζεται ἡ Λεϊλά καὶ ἀναρωτιέται ποιὸς ἀπὸ ὅλους θὰ

εἶχε σειρὰ τὸ βράδυ πού θὰ ἐρχόταν; Μήπως πάλι ἡ ἴδια;

ΠΑΛΗ

ΜΕ ΤΟ ΒΟΥΔΔΑ

ΕΙΝΑΙ προχωρημένη ἡ νύχτα. Ἐνα νυχτοπούλι τι νάζει τὰ φτερά του κι' ὕστερα κρώζει πένθιμα. Τὸ στριγγλιάρικο οὐρλιαχτὸ τῆς ὕαινας τοῦ ἀπαντᾷ ἀπὸ πολὺ μακριὰ. Τὸ σκοτάδι κρύβει τὴ ζούγκλα μὲ τοὺς κινδύνους καὶ τὰ μυστήριά της. Καὶ ἀνάμεσα στοὺς τόσους κινδύνους καρδιοκεῖ ὁ Βούδδας, νὰ σκοτώσῃ κάποιον ἀπὸ τοὺς προσκυνητὲς τοῦ ἱεροῦ καρναβανιού...

Δυὸ σκιὲς ἰμένουν ἀκίνητες στὸ σκοτάδι. Ἡ μιὰ εἶναι τοῦ Σάντρο καὶ ἡ ἄλλη, τοῦ Τίπο - Τίπο. Περιμένουν μὲ ἀγωνία καὶ μὲ αὐτὶ τεντωμένο.

— Σαχίμπ, ψιθυρίζει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ἰνδός, τί καθόμαστε καὶ δὲν πᾶμε νὰ συλλάβουμε τὸν Ντούγκλας; Βάζω στοίχημα πὼς αὐτὸς εἶναι πού τρώει μπαμπέσικα τοὺς ἀνθρώπους. Ἄν φοβᾶσαι νὰ τὸν συλλάβῃς ἐσύ, τὸν συλλαμβάνω ἐγώ! Σὲ κάτι τέτοια πρέπει νὰ μὲ παραδεχτῇς γιατί εἶμαι ἀτσίδα. Θὰ πῶ καὶ θὰ τοῦ πῶ: «Ντούγκλας, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἥρωας τῆς ζούγκλας, ὁ θρυλικὸς Τίπο - Τίπο, σὲ συλλαμβάνω γιατί μοῦ παριστάνεις τὸ Βούδδα καὶ σκοτώνεις τοὺς ἀνθρώπους μπαμπέσικα. Ἐλα μαζί μου νὰ σὲ κρεμάσω ἀπὸ ἓνα δέντρο τῆς ζούγκλας». Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ, σαχίμπ, ξέρω ἐγὼ μὲ τί

τρόπο θὰ τὸν περιποιηθῶ. Δυὸ γροθιὲς στὸ μέρος τῆς καρδιάς καί, αἰωνία του ἡ μνήμη...

Ἐνῶ μιλάει ὅμως, μιὰ σκιὰ πετάγεται μπροστὰ του καί, ὁ ἥρωας τῆς ζούγκλας πού σκορπάει μὲ πόση εὐκολία γροθιὲς, τρέμει σὰν φύλλο πού τὸ χτυπάει ὁ ἄνεμος, κι' εἶναι ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ!

— Σάντρο!, μιλάει σιγαλὰ ἡ σκιά.

— Εἶναι ἡ Λεϊλά!, κάνει τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων.

— Λεϊλά, προσθέτει καὶ ὁ Τίπο - Τίπο ἐσὺ εἶσαι; Εὐτυχῶς πού πρίλαιβες καὶ μίλησες, διαφορετικὰ, αἰωνία σου ἡ μνήμη! Νόμισα πὼς ἦσουν ὁ Βούδδας κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ δράσω!

— Ἐμαθα κάτι!, μιλάει τὸ θαρραλέο κορίτσι, πού θρίσκει καθε στιγμή ἀντιμέτωπο μὲ τὸ θάνατο χωρὶς νὰ νοιώσῃ τὸν παραιμικὸ φόβο. Ἐμαθα ὅτι, ὅλοι οἱ νεκροὶ ἀνῆκαν σὲ κείνους τοὺς προσκυνητὲς πού προστέθηκαν στὸ ἔρρομο. Δὲν εἶχαν ξεκινήσει, δηλαδὴ μαζί μὲ τὸν ἱερέα τοῦ Βούδδα καὶ τοὺς ἄλλους πέντε, ἀλλὰ μπήκαν στὸ καρναβάνι ἀργότερα.

— ὦ, λέει τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, αὐτὸ πού μοῦ λές, Λεϊλά, εἶναι πολὺ σημαντικό. Τίποτε ἄλλο ἔμαθες;

— Ὁχι, ἀπαντᾷ τὸ κορίτσι.

— Ὑποπτεύεσαι κανέναν;

— Κανέναν! Εἶναι ὅλοι τοὺς φοβητσιάρηδες καὶ θὰ γυρνοῦσαν πίσω ἂν δὲν τοὺς

κρατούσε ο ιερέας του Βούδ-
δα.

— Μήπως θέλεις ν'άρθης
μαζί μας, Λεϊλά; Μήπως κιν
δυνεύεις;

— "Όχι, θ' ακολουθήσω τὸ
καρναβάλι, ἀπαντάει· ἀδίστα-
κτα ἡ κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ.
Πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε ὅπω
σδήποτε τὸ δολοφόνο, Σάν-
τρο.

— Καὶ ὁ Ντούγκλας;

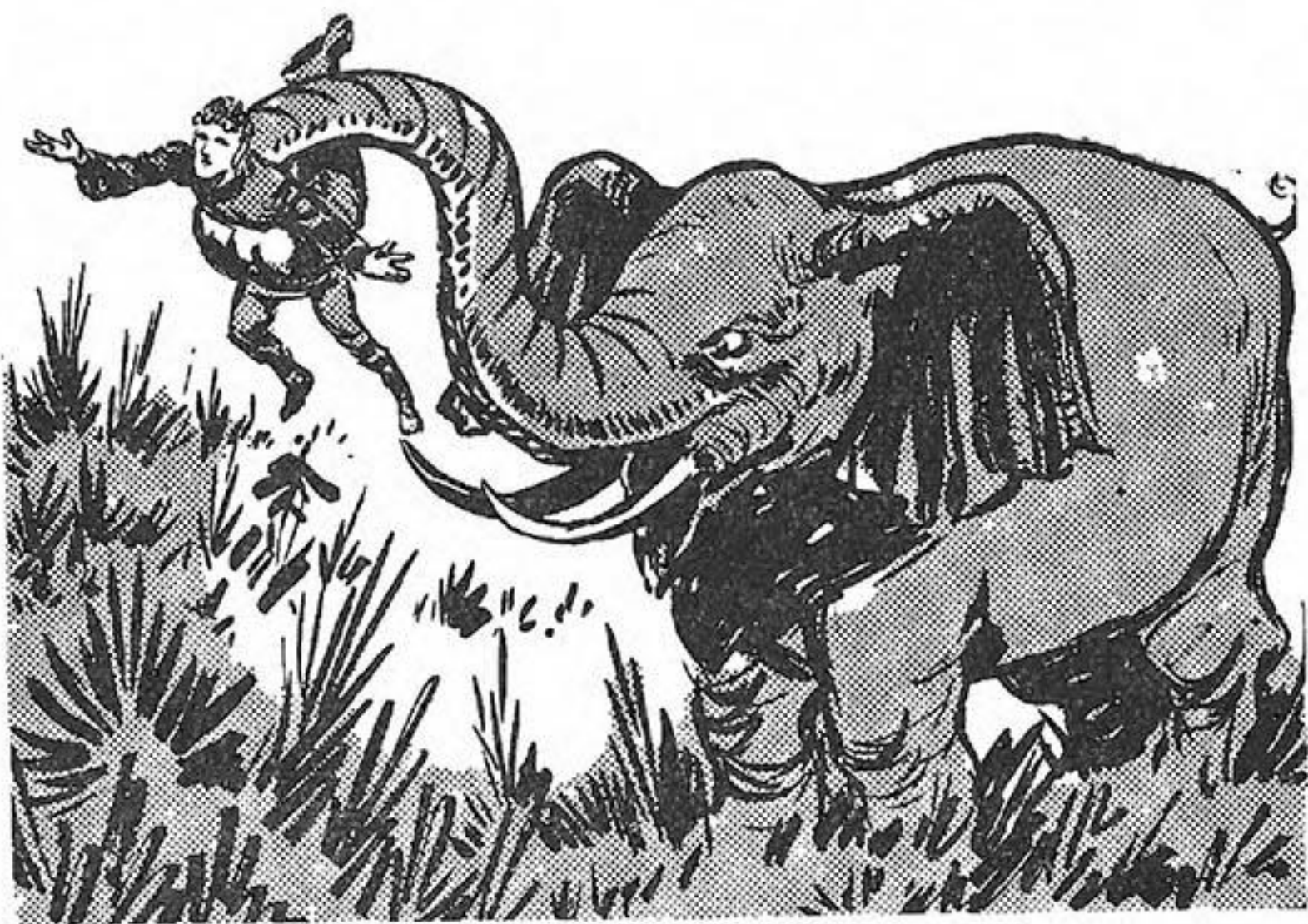
— Ὁ Ντούγκλας ἰσχυρίζε-
ται πὼς τοὺς σκοτώνεις ἐσύ!

— Ὁ Ντούγκλας μοῦ ἔχει
παραμπῆ στὴ μύτη, παίρνει
τὸ λόγο ὁ Τίπο - Τίπο. Μοῦ
γλύτωσε παρατρίχα χτές ἄλ-
λά, ποῦ θὰ μοῦ πάη, θὰ μοῦ
πέση στὰ χέρια μου!

Ἡ Λεϊλά μένει γιὰ λίγο
μαζί με τὰ παιδιὰ κι' ὕστερα
ἐπιστρέφει στὸ ἀντίσκηνό της.

Πίσω της, μιὰ ὕπουλη σκιά
γλιστράει καὶ δυὸ μάτια λάμ-
πουν παράξενα μέσα στὸ πυ-
κνὸ σκοτάδι. Εἶναι τοῦ τρο-
μεροῦ Βούδδα ποὺ ἀκούσε τὴ
συζήτησί τους...

Ὅταν ἡ Λεϊλά μπαίνει στὸ
ἀντίσκηνό της, ὁ μυστηριώδης
δολοφόνος τὴν ἀκολουθεῖ καὶ
μπαίνει κι' αὐτός. Εἶναι τό-
σο μεγάλο τὸ ξάφνιασμα ποὺ
νοιώθει ἡ κόρη τοῦ μαχαρα-
γιᾶ, ὥστε δὲν προλαβαίνει ν'
ἀντιδράσῃ. Ὁ ἄνθρωπος με-
τὴ μάσκα τοῦ Βούδδα κατεβά-
ζει με δύναμι ἓνα ρόπαλο ποὺ
κρατάει, στὸ κεφάλι της. Τὸ

Σήκωσε τὸν κακοῦργο ψηλὰ με τὴν προβοσκίδα του.

Νοιώθει κάτι νά τόν χτυπάη πίσω στο κεφάλι.

θαρραλέο κορίτσι, πέφτει αναίσθητο χωρίς καν νά θγάλη άχνα πò τά χείλη της.

Ο μυστηριώδης Βούδδας άνοίγει τò αντίσκηνο, κυττάζει για λίγο όλόγυρά του κι ύστερα τραβάει έξω και τò αναίσθητο σώμα τής κοπέλλας. Τò σηκώνει στα χέρια του και σέ λίγο τò πυκνό σκοτάδι τόν καταπίνει... Κανείς δέν μπορεί νά ξέρη πού όδηγησε τò θύμα του.

Ο ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ κοιμάται βαθειά στη σκηνή του. Τò δεξί του όμως χέρι, για καλό και για κακό

έχει φουχτιάσει τò πιστόλι του, κάτω άπό τò σκέπασμά του. Ξαφνικά, δυò μυστηριώδη χέρια άνοίγουν τò αντίσκηνο και δυò μάτια πού πετούν άστραπές κυττάζουν τò έσωτερικό του.

Τήν επόμενη στιγμή, τò δεξί χέρι του νυχτερινού έπισκέπτη, όπλισμένο μ' ένα κοφτερό μαχαίρι, έτοιμάζεται νά κατέβη με δύναμι πάνω στο στήθος του κοιμισμένου αστυνομικού... Μια στιγμή άκάμη και ό Ντούγκλας θά τα ξιδέψη για τόν άλλο κόσμο...

Ένώ όμως τò χέρι κατεβαίνει με όρμή, σκοντάφτει σ' ένα έμπόδιο. Ένα άλλο χέρι τò χουφτιάζει άπό τόν καρπό

καὶ τὸ κρατεῖ ἀκίνητο. Ταυτόχρονα, ἀκούγεται μιὰ φωνή:

— Σ' ἔπιασα φιλαράκο μου, μὴν κινηθῇς γιατί στήν ἀναψα!

Αὐτὸς ποὺ μίλησε εἶναι ὁ ἀστυνόμος πού, τόση ὥρα, ὑποκρινόταν πὼς κοιμόταν μὰ δὲν κοιμόταν. Καθὼς εἶδε τὸ ὤπλισμένο χέρι νὰ τὸν ἀπειλῇ τὸ γράπωσε τὴν τελευταία στιγμή κι' ἔτσι γλύτωσε ἀπὸ σίγουρο θάνατο!

Πετάγεται τώρα ἔξω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ οὔτε στιγμή τὸ χέρι τοῦ ἀντιπάλου του.

— Τόξερα ὅτι θὰ μ' ἐπισκεφθῇς, λέει ὁ ἀστυνόμος. Παιδί τῶν Λύκων, ἦρθε ἡ τελευταία σου στιγμή! Δὲ θὰ σὲ σκοτώσω, γιατί ἔχω ὀρκιστῇ νὰ σὲ πάω ζωντανὸ στήν Ἀλμόρα καὶ νὰ σὲ κρεμάσω στήν πλατεία της. Θά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν κουβέντα του. Τὸ πόδι τοῦ ἀντιπάλου του κινεῖται ἀόρατο μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὸν χτυπάει μὲ δύναμι στὸ στομάχι. Ὁ χοντρὸς ἀστυνόμος βογγάει ἀπὸ τὸν πόνο μὰ δὲν παρατάει τὸν ἀντίπαλό του. Τὸν τραβάει μὲ δύναμι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ πέφτουν καὶ οἱ δύο κάτω.

Ὁ Ντούγκλας ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους προσκυνητές, μὰ δὲν προλαβαίνει. Ὁ ἀντίπαλός του τὸν χτυπάει μὲ μιὰ τρομακτικὴ, σὲ δύναμι, γροθιά στὸ στομάχι καὶ τὸν παραλύει. Τὸ πιστόλι τοῦ ἀστυνόμου πέφτει ἀπὸ τὰ δά

χτυλά του ποὺ παραλύουν καὶ νοιώθει τὸ κεφάλι του νὰ βαράινη καὶ νὰ ζαλίζεται.

— Ἀπαιμοπαίδι, μοῦ γλύτωσες κι' αὐτὴ τὴ φορά!, κἀνει.

Ὁ ἀντίπαλός του γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ὑψώνει τὸ ὤπλισμένο μὲ τὸ στιλέττο χέρι του. Κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ βρεθῇ κανένα χέρι νὰ τὸν ἐμποδίσῃ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀγγλο ἀστυνομικό...

* * *

Ὁ Σάντρο, ὅταν φεύγῃ ἡ Λεϊλά, μένει γιὰ λίγα λεπτὰ στήν ἴδια θέσιν κι' ὕστερα λέει στὸν κωμικὸ σύντροφό του.

— Φοβάμαι πὼς ὁ Βούδδας θὰ χτυπήσῃ πάλι ἀπόψε. Πρέπει λοιπὸν νὰ μποῦμε ἀνάμεσα στὶς σκηνές καὶ νὰ κρυφτοῦμε κάπου.

Ὁ κωμικὸς φίλος του τὸν κυττάζει συνωφρυωμένος:

— Νὰ κρυφτοῦμαι; διαμαρτύρεται. Καὶ δὲν ντρέπεσαι ποὺ τὸ λές, σαιχίμπ; Δὲν σὲ πείστευα γιὰ τόσο φοβητικότητα. Ἄν θέλῃς ἐσύ κρύψου, ὁ Τίπο - Τίπο ὅμως ἔχει μάθει νὰ μὴν κρύβεται σὰν δειλός. Πολεμάει σὰν ἄντρας τοὺς ἀντιπάλους του ὥσπου νὰ τοὺς συντρίψῃ. Ἐτσι θὰ πολεμήσῃ καὶ τὸν Βούδδα, ἂν ταλμῇ νὰ παρουσιασθῇ ἀπόψε...

— Στ!, τὸν διακόπτει ὁ Σάντρο. Μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα κάποιον βογγητό! Βάζω στοίχημα πὼς ὁ Βούδδας κάποιον σκοτώνει!

— Ποιὸς; κάνει λαχανιασμένος ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Ὁ

Βούδδας, είπες; Καὶ ἀκόμη κάθουμαι ἐδῶ καὶ δὲν κρύφτηκα; Θεούλη μου, βάλε τὸ χέρι σου καὶ γλύτωσέ με!

Καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα κρύβεται κάτω ἀπὸ κάτι ξερά φύλλα, αὐτὸς ποὺ «πολεμάει σὰν ἄνδρας τοὺς ἀντιπάλους του»!

Ὁ Σάντρο, ἀφήνοντας τὸν φοβητσιάρη φίλο του κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα, μὲ δυὸ πηδήματα φθάνει στὸν καταυλισμὸ τῶν προσκυνητῶν. Τὰ γυμνασμένα μάτια του κατορθώνουν νὰ διαπεράσουν τὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ νὰ διακρίνουν δυὸ σιλουέττες ποὺ παλεύουν ἀμίλητες. Βλέπει τὸν ἕναν νὰ ξαπλώνεται κάτω καὶ τὸν ἄλλον νὰ σηκώνη ψηλὰ τὸ χέρι του ποὺ στὴν παλάμη του κρατᾷ ἕνα στιλέττο!

— Ἄτιμο παιδί!, λέει ἐκεῖνος ποὺ εἶναι πεσμένος, μοῦ γλύτωσες κι' αὐτὴ τὴ φορά!

Χωρὶς δισταγμὸ κι' ἀργοπορία, ὁ Σάντρο, μὲ ἕνα σάλτο φθάνει κοντὰ τους καὶ ἡ γροθιά του διαγράφοντας μιὰ ἀπίθανη τροχιά, προσγειώνεται στὸ κρανίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κρατᾷ τὸ στιλέττο. Εἶναι τόσο ἰσχυρὸ τὸ χτύπημα ποὺ ὁ ἀντίπαλός του παίρνει μιὰ τούμπα. Δὲν μένει ὅμως ἀναίσθητος. Σηκώνεται κι' ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ θρυλικοῦ παιδιοῦ. Μιὰ δεύτερη ὁμως γροθιά τὸν ξαναορίζει κάτω.

Τώρα ὁ ἀντίπαλός του παίρνει μερικὲς στροφές πάνω στὸ χῶμα καὶ δοκιμάζει νὰ ἀπο-

μακρυνθῇ. Ὁ Σάντρο ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ φύγῃ, ὅταν μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τὸν καρφώνει στὴ θέσι του.

— Ψηλὰ τὰ χέρια, καταρριμένο παιδί!

Ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι τοῦ ἀστυνομήκου Ντούγκλας, ποὺ μόλις ἔχει σηκωθῇ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ταυτάχρονα, ἕνα φῶς δ'ὠχνει τὰ σκοτάδια καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὸ Σάντρο:

— Τὶ συμβαίνει;

Εἶναι ὁ ἱερέας τοῦ Βούδδα ποὺ κρατᾷ ἕναν ἀναμμένο δαυλὸ.

— Συμβαίνει πὼς ἐπιτέλους συνέλαβα τὸν φιλαράκο! λέει περήφανα ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Σάντρο ποὺ γνωρίζει, ὁλότρελα τώρα στὸ πρόσωπο τοῦ μεταμφιεσμένου, τὸν ἀστυνόμο Ντούγκλας, καταλαβαίνει πὼς ὁ ἀσπονδος φίλος του κάνει ἕνα τρομερὸ καὶ τραγικὸ λάθος. Καθὼς βρισκόταν ξαπλωμένος καὶ μισοαναίσθητος κάτω, δὲν εἶδε πὼς τὸ Παιδί τῶν Λύκων τὸν γλύτωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατον καὶ νομίζει πὼς αὐτὸς εἶναι ποὺ θέλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Σικιὲς πετάγονται ἀπὸ τὰ γύρω ἀντίσκηνα καὶ τοὺς κυκλώνουν. Εἶναι προσκυνητές.

— Τὶ συμβαίνει, τί συμβαίνει; ρωτοῦν ἀνήσυχτα.

— Συμβαίνει πὼς τὸ Παιδί τῶν Λύκων ἔπεσε στὴ φάκα!, λέει ὁ ἀστυνόμος. Πῆγε νὰ μὲ σκοτώσῃ καὶ τοῦ τὴν κατάφερα.

— Νὰ τὸν σκοτώσουμε!, λένε δυὸ τρεῖς φωνές. Γιατί

τὸν κρατάμε; Γιατὶ δὲν πυροβολεῖς κυρ' ἀστυνόμους;

— Γιατὶ θέλω νὰ τὸν πιάω ζωντανὸ στὴν Ἀλιμόρα, ἀπαντᾷ ὁ ἀστυνόμος. Ὁ διοικητὴς μου μοῦ ἔχει ὑποσχεθῆ πῶς ἂν τοῦ τὸν πιάω ζωντανό, θὰ μοῦ δώσῃ βαθμό.

Μὲ τὸ ἓνα χέρι ἀπειλεῖ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων καὶ μὲ τὸ ἄλλο βγάζει ἓνα ζευγάρι χειροπέδες. Καθὼς, γιὰ μιὰ στιγμή, πέφτει τὸ βλέμμα του πάνω σ' αὐτές, ὁ Σάντρο βρίσκει τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ δράσῃ. Τὸ δεξιό του πόδι κινεῖται μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ χτυπάει τὸ ὀπλισμένον χέρι τοῦ ἀστυνόμου ποὺ ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνα οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ παρατάει τὸ πιστόλι.

Ὡσπου νὰ συνέλθῃ καὶ ὥσπου νὰ δοῦν καλὰ - καλὰ τί συνέβη, οἱ ὑπόλοιποι προσκυνητὲς μὲ τὸν ἱερέα τους, τὸ

Δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸν κακοῦργο Ἰνδό.

Παιδὶ τῶν Λύκων ἔχει γίνοι ἄφαντο!

— Πάλι μοῦ ξέφυγε!, κἀνει μελαγχολικὰ ὁ Ντούγκλας. Μὰ ποῦ θὰ μοῦ πάῃ; Κάποτε θὰ μοῦ πέσῃ στὰ χέρια γιὰ νὰ τὸν κρεμάσω στὴν πλατεῖα τῆς Ἀλιμόρα.

— Ὡσπου νὰ σοῦ πέσῃ ὁ μὼς ἐσένα στὰ χέρια, τοῦ λέει ἓνας ἀπὸ τοὺς προσκυνητὲς καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του θὰ μᾶς σκοτώσῃ ὅλους καὶ στὸ τέλος δὲν θὰ φτάσῃ κανένας μας ὡς τὴν ἱερὴ κοιλάδα.

— Ἐγὼ λέω νὰ διαλυθοῦμε, προτείνει ἓνας μικρόσωμος Ἰνδός: Τὸ καραβάνι μας εἶναι καταραμένο. Ὁ μεγάλος Βούδδας μᾶς βρίσκει ἁμαρτωλοὺς καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ μποῦμε στὴν ἱερὴ του κοιλάδα.

— Ὁχι, ἐπεμβαίνει ὁ ἱερέας, καὶ σηκώνει τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ προσευχηθῇ. Τὸ καραβάνι μας, ἔστω καὶ μὲ ἓναν, θὰ φθάσῃ στὴν ἱερὴ κοιλάδα!

ΕΝΕΔΡΑ ΣΤΟ ΒΟΥΔΔΑ

Τ Ο ΙΕΡΟ καραβάνι, ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ πῇ καταραμένο, συνεχίζει τὴν ἄλλη μέρα τὴν πορεία του. Μπροστὰ βαδίζει ὁ ἐλέφαντας ὅπου πάνω στὴ ράχι του ἔχει στηθῇ ἓνα κουβούκλιο, σὰν μικρὸ καμαράκι. Μέσα σ' αὐτὸ μένει ὁ ἱερέας τοῦ Βούδδα. Πίσω ἀπὸ τὸν ἐλέφанта ἀκολουθοῦν σιωπηλοὶ οἱ προσκυνητὲς καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ ὁ ἀστυνόμος, ποὺ

ἔχει πεισματοῦσαι καὶ θέλει σῶνει καὶ καλὰ νὰ συλλαμβῇ τὸν Σάντρο, γιατί νομίζει πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ Βούδδας πού σκοτώνει.

Πίσω ἀπὸ τὸ καραβάνι, σὲ μεγάλη ἀπόστασι, ἀκολουθοῦν δυὸ ἄνθρωποι. Ὁ ἓνας εἶναι ἀμίλητος καὶ συνωφρυωμένος ἐνῶ ὁ ἄλλος δὲν σταματᾷ τὴν φιλαρία του. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ Σάντρο καὶ ὁ δεύτερος ὁ Τίπο - Τίπο.

— Ἐγὼ λέω νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε καὶ νὰ τοὺς σκοτώσουμε ὅλους, λέει ὁ ἔξυπνος Ἴνδός. Ἔτσι, ὁ τρομερὸς Βούδδας δὲν θὰ ἔχη ποιὸν νὰ σκοτώσῃ καὶ θὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ ζούγκλα μας γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἡσυχους. Δὲν εἶναι ωραία ἡ ιδέα μου, Σαχίμπ;

Μὰ τὸ Παιδί τῶν Λύκων, ἔχει ἄλλοῦ τὸ νοῦ του καὶ δὲν ἀπαντᾷ στὶς βλακεῖες τοῦ συντρόφου του. Στὸ ἱερὸ καραβάνι πού προχωρεῖ μπροστὰ τους, δὲν ὑπάρχει ἡ Λεϊλά. Πού νὰ εἶναι ἄραγε; Ἐψαξε ὁλόγυρα ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τῶν προσκυνητῶν μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὴ βρῇ. Τὴ σκότωσε κι' αὐτὴ μήπως ὁ Βούδδας, τὴ νύχτα; Τὶ ἔκανε ὅμως τὸ πτώμα της; Μήπως τὸ κουβάλησε πολὺ μακριὰ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ βρῇ τὸ θρυλικὸ παιδί;

Στὴ σκέψι πῶς ἡ Λεϊλά εἶναι νεκρή, νοιώθει μεγάλη στενοχώρια. Ἔτσι τοῦρχεται νὰ σταματήσῃ τὸ καραβάνι καὶ νὰ διατάξῃ τοὺς προσκυνητὲς νὰ τοῦ βροῦν τὴ χαίμενη φίλη

Ὁ ἀστυνόμος ἀπειλεῖ μὲ τὸ πιστόλι τὸν Σάντρο.

του, νεκρὴ ἢ ζωντανή.

«Τὸ βράδυ, συλλογίζεται, πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ σκοτεινὴ ὑπόθεσις, πρέπει νὰ συλλάβῃ τὸν Βούδδα. Τὸ βράδυ πρέπει νὰ μάθῃ τὶ ἔγινε ἡ Λεϊλά...»

Καὶ τὸ βράδυ δὲν ἄργεῖ νὰ ἔλθῃ. Κατάκοποι οἱ προσκυνητὲς στήνουν τὰ ἀντίσκηνά τους, σὲ μιὰ ἄγρια καὶ ἔρημη γωνιά τῆς πυκνῆς ζούγκλας καὶ τὸ ρίχνουν ἀμέσως στὸν ὕπνο. Θάλεγε κανεὶς πῶς δὲν τοὺς βασανίζει ὁ βραχνῶς τοῦ θανάτου πού πλανιέται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, μὲ τὴ μορφή τοῦ θεοῦ πού πηγαινέουν νὰ προσκυνήσουν, τοῦ Βούδδα.

Ὁ Σάντρο πλσιάζει τὴν κατασκήνωσι μαζὶ μὲ τὸν Τίπο Τίπο.

— Ἀκουσε, τοῦ λέει, θὰ

άνεβούμε πάνω σ' αυτό το δέντρο και καθώς έχει άστρο φεγγιά, θα παρατηρούμε τι γίνεται στην κατασκήνωσι.

Σε λίγο σκαρφαλώνουν στα κλαδιά του και κρύβονται άνάμεσα στα πυκνά φύλλα, με το βλέμμα στηριγμένο στο έδαφος.

— "Αν έρθη ο Βούδδας, θα πηδήσω πάνω του και θα τον κάνω να τοῦρθη συγκοπή, λέει ο φοβητσιάρης 'Ινδός. Μια φορά, που λές, σαχίμπ, έτσι ήμουν κρυμμένος σ' ένα δέντρο και περίμενα έναν έχθρό μου. Μόλις τον είδα, πηδάω από το δέντρο και βρίσκομαι μπροστά του.

» — Γειά σου, του λέω.

» — Γειά σου, μου λέει.

— Κι' έπειτα, συνεχίζει ο Τίπο - Τίπο έπειτα ...έπειτα ...δεν ...άχ, θεούλη μου, σαχίμπ κάποιος έρχεται! Κι' αυτός ο κάποιος σίγουρα θα μυρίστηκε που είμαι κρυμμένος πάνω στο δέντρο κι' έρχεται να με φάη μπαμπέσικα! Σιαχίμπ, δεν την γλυτώνω άπόψε.

Και ο 'Ινδός ...παλληκαράς τράμει από το φόβο του. 'Ο Σάντρο ρίχνει μια ματιά εκεί που του δείχνει ο φίλος του και καθισυχάζει.

— Δεν είναι άνθρωπος, του λέει, είναι χελώνα, δεν την βλέπεις;

— Και τι μου το λές; διαματρύρεται τώρα ο ...γενναίος 'Ινδός που πήρε θάρρος. Και άνθρωπος να ήταν εγώ θα μπορούσα να τον κάνω καλά, "Ενας άνθρωπος για μένα

είναι ζήτημα μιας γροθιάς στο στομάχι και πάρτον κάτω.

'Ο Σάντρο δεν τον άκούει. Με μάτια γεμάτα φρίκη, παραικολουθεί μια σκηνή που διαδραματίζεται δίπλα από ένα αντίσκηνο. Διακρίνει το Βούδα, μ' ένα στιλέτο στο χέρι έτοιμον να χτυπήσει έναν μισοξαπλωμένον προσκυνητή. Το Παιδί των Λύκων έτοιμάζεται να πηδήσει αλλά στο μεταξύ ή τραμερή σκηνή που παρακολουθεί παύρνει τέλος, χωρίς ο άπαίσιος άνθρωπος με τη μάσκια του Βούδα, να προλάβει να κατεβάσει το στιλέτο του. 'Ο μισοξαπλωμένος 'Ινδός σηκώνεται και το βάζει στα πόδια.

'Ο μυστηριώδης Βούδδας μένει στο ίδιο μέρος χωρίς να θελήσει να καταδιώξη το θύμα του. "Υστερα, με άργα βήματα προχωρεί προς το δέντρο όπου πάνω του βρίσκονται κρυμμένοι οί δυο ήρωές μας.

— Γιατί άργεί άπόψε ο Βούδδας; ανασωτιέται ο Τίπο - Τίπο. Κι' έχω μια όρεξη σαχίμπ, ν' αρχίσω καβγά! Μπορώ να τὰ βάλω με έξήντα 'Βούδδες μαζί και να τους συντρίψω και τους έξήντα!

Ο ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

 ΑΦΝΙΚΑ, το βλέμμα του φοβητσιάρη 'Ινδού, που κάνει πάντα τον παλληκαρά όταν δεν υπάρχει κίνδυνος, αντικρύζει τη σκοτεινή σιλουέττα του Βούδα

πού προχωρεί, με τὸ στιλιέ-
το στὸ χέρι, πρὸς τὸ δέντρο.

Ξεχνώντας τὰ λόγια του
πὼς ἔχει ὄρεξι νὰ τὰ βάλῃ με-
ἐξήντα Βούιδες, ρωτάει τὸν
Σάντρο, ἐνῶ τὰ δόντια του
τρίζουν λές καὶ μασάει χαλί-
κια:

— Σα... σασα... σασα-
χίμπ... τὸν... τὸν ...βλέπεις;

— Ναί, ψιθυρίζει ὁ Σάντρο
στὸ αὐτί του. Κάνε κουράγιο
Τίπο- Τίπο! Ἀφησέ τον νὰ
πιλησιάζῃ...

— Π...Π... ποιὸς εἶναι;
ρωτάει ὁ γενναῖος Ἰνδὸς καὶ
σπαιρτάει ἀπὸ τὸν πρόμο
του.

— Ὁ Βούιδας!

— Ὁ Βούιδας! Καὶ δὲν
μοῦ τὸ λές τόση ὥρα νὰ τὸ βάλω
στὰ πόδια, σαχίμπ!

Καὶ νομίζοντας πὼς βρίσκε-
ται κάτω, ὁ θρυλικὸς Τίπο-
Τίπο, ἐτοιμάζεται νὰ τρέξῃ.
Μὰ τὸ πόδι του συναντᾷ τὸ
κενὸ καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ δέν-
τρο, ἀφήνοντας ἓνα οὐρλια-
χτὸ φρίκης νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀ-
πὸ τὸ λαιύγγι του.

Ὁ Σάντρο τρίζει τὰ δόν-
τια του ἀπὸ λύσσα. Ὁ φο-
βητσιάρης Ἰνδὸς τοῦ ἔκα-
νε μεγάλη ζημιὰ. Ἐνῶ περίμε-
νε τὸν μυστηριώδη Βούידα νὰ
φθάσῃ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο,
γιὰ νὰ πέσῃ ἐπάνω του, τὸν
βλέπει τώρα νὰ κοντοστέκεται
καθὼς ἓνα σῶμα πέφτει οὐρ-
λιάζοντας ἀπὸ τὸ δέντρο, καὶ
νὰ τὸ βάζῃ στὰ πόδια!

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων πη-
δάει ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ ὀρμά-
ει ἐναντίον του. Εἶναι ἀποφα-
σισμένος νὰ τὸν κυνηγήσῃ

ὡς τὰ πέρατα τῆς γῆς γιὰ νὰ
τὸν συλλάβῃ. Ὁ Βούιδας ἀ-
πέχει κάπου εἴκοσι μέτρα μα-
κριὰ του μὰ τὴν ἀπόστασι αὐ-
τὴ θὰ τὴν καλύψῃ γρήγορα.
Καθὼς τρέχει, ἀρπάζει ἓνα
ρόπαλο ποὺ βρίσκεται μπρο-
στὰ του μὰ, ὅσο νὰ τὸ πιάσῃ
στὰ χέρια του, ὁ μυστηριώ-
δης δολοφόνος μετὰ τὸ πρόσωπο
τοῦ Βούιδα χάνεται πίσω ἀ-
πὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

Φθάνοντας στὸ δέντρο, ὁ
Σάντρο, βρίσκεται ἀντιμέτω-
πος ὅχι μετὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ
κυνηγάει, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἱερέα
τοῦ Βούιδας.

— Τί... τί τρέχει πάλι; λέ-
ει σατισμένος ἐκεῖνος.

Ὁ Σάντρο σταματᾷ τὸ
τρέξιμό του.

— Μήπως εἶδατε κάποιον
νὰ τρέχῃ; ρωτάει.

— Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ ἱερέας
μὰ... ἐσύ... ἐσύ εἶσαι ποὺ σκο-
τώνεις...

— Καὶ βέβαια, αὐτὸς εἴ-
ναι!, ἀκούγεται μιὰ εἰρωνικὴ
φωνὴ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὸ Σάν-
τρο. Εἶναι τὸ Παιδί τῶν Λύ-
κων! Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς
ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ πέσῃ στὰ
χέρια μου καὶ δὲν θὰ γλυτώ-
σῃ τὴν κρεμάλα, στὴν πλα-
τεῖα τῆς Ἀλμόρα!

Ἐκεῖνος ποὺ μιλάει εἶναι ὁ
ἀστυνόμος. Ὁ Σάντρο νοιώ-
θει τὴν κάνην τοῦ πιστολιοῦ
του νὰ καρφώνεται στὴν πλά-
τη του.

— Ἱερέα!, διατάζει ὁ ἀ-
στυνόμος, ἰστὴν τσέπη μου ἔ-
χω ἓνα ζευγάρι χειροπέδες.
Πέρασέ τες στὰ χέρια τοῦ
φιλαράκου μας!

‘Ο ιερέας ύπαικούει κι’ ενώ ο άστυνόμος προσέχει καὶ τὴ παραιμιική κίνησι τοῦ θρυλικού παιδιοῦ, ἔτοιμος νὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη, οἱ χειροπέδες κλείνουν στὰ χέρια τοῦ Σάντρο!

— Ζήτω!, κάνει τώρα ἑξαίλος ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ὁ Ντούγκλας. Ἐπιτέλους ἔχω στὰ χέρια μου τὸ προμερὸ Παιδὶ τῶν Λύκων! Αὔριο ποὺ θὰ τὸν ὀδηγήσω στὴν Ἀλμόρα θὰ πάρω τὸ βαθμὸ ποὺ μοῦ εἶχε τάξει ὁ διοικητὴς μου!

“Οἱ οἱ προσκυνητὲς περικυκλώνουν τὸ αἰχμάλωτο παιδὶ καὶ τὸ κυττάζουν μὲ μίσος, ἐνῶ ἀνάβουν μεγάλες φωτιὲς ὀλόγυρά τους.

— Ἀπὸ αὔριο θὰ συνεχίσετε τὴν πορεία σας χωρὶς φόβο, λέει ὁ Ντούγκλας στὸν

Μὲ μιὰ κλωτσιὰ κατορθώνει νὰ τὸν ἀφοπλίση.

‘Ο «Βούδδας» σηκώνει ἀπειλητικὰ τὸ στιλέττο.

ιερέα καὶ κορδώνεται γαμάτος παρηφάνεια. Καὶ νὰ μοῦ προσκυνήσετε τὸ μεγάλο Βούδδα τῆς ἱερῆς κοιλάδας. Χά... χά! Κυνηγοῦσα τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων στὴν Ἀλμόρα καὶ τὸ συνέλαβα στὴ ζούγκλα, δὲν σὰς φαίνεται ἀστείο; Ἐσὺ τί λὲς ἐκδικητὴ τῆς ζούγκλας; γυρνάει καὶ λέει εἰρωνικὰ στὸν Σάντρο.

— “Οτι εἶσαι βλάκας!, τοῦ ἀπαντᾷ μὲ θάρρος ὁ Σάντρο.

‘Ο Ντούγκλας ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό του καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι του χτυπάει βόαναισα τὸ παιδὶ καὶ στὰ δυὸ μάγουλα.

— “Ετσι χτυπάτε ἐσεῖς οἱ Ἀγγλοι; τοῦ λέει ἀγέρωχα ὁ Σάντρο. Πρέπει νὰ εἶναι δεμένοι οἱ ἀντίπαλοί σας γιὰ

νὰ τοὺς χτυπήσετε;

— Καὶ σύ, καταραμένο παιδί, πῶς χτυπᾷς; τοῦ λέει ὁ Ντούγκλας καὶ τὸν χτυπᾷ γιὰ ἄλλη μιὰ φορά.

— Ἐγὼ χτυπᾶω σὰν ἄντρας, τοῦ ἀπαντᾷ τὸ Παιδί τῶν Λύκων καί, σηκώνοντας μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὰ ἐνωμένα χέρια του, χτυπᾷ τὸν χοντρὸ ἀστυνόμο μὲ τὸ σίδερο τῆς χειροπέδας στὸ κεφάλι, μὲ ὅλη του τὴ δύναμι...

Η ΔΙΠΛΗ ΜΑΣΚΑ

Ο ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ τὰ γυρνᾷ ἀλόγιστα. Ὑστερα σωριάζεται καταγῆς χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς προσκυνητὲς σκύβει γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πιστόλι τοῦ ἀστυνόμου, μὰ ἡ

Κουβαλάει στὸν ὦμο τὴν ἀναίσθητη Λεϊλά.

Τὸ λιοντάρι ὁρμάει ἐναντίον τοῦ θρυλικοῦ παιδιοῦ.

κλωτσίᾳ τοῦ Σάντρο τὸν χτυπάει στὸ καλᾶμι μὲ δύναμι, τὸν πετάει τρία μέτρα μακριὰ καὶ τὸν κάνει νὰ οὐρλιάσῃ σὰν πληγωμένο θηρίο. Ἀμέσως, ὁ Σάντρο, κάνει κάτι τὸ καταπληκτικό. Τεντώνει τὰ χέρια του μπροστά, τὰ σφίγγει μὲ ὅλη του τὴ δύναμη καί, ἡ ἀτσαλένια χειροπέδα ποὺ τοῦ ἔχει αἰχμαλωτίσει τοὺς καρπούς, σπάζει στὰ δύο!

Ἐλεύθερος τώρα ὁ Σάντρο ἀρπάζει στὰ χέρια του τὸ ρόπαλο καὶ κυττάζει ἄγρια τοὺς προσκυνητὲς τοῦ καραβανιοῦ ποὺ, μαζὶ μὲ τὸν ἱερέα, εἶναι πέντε ὅλοι - ὅλοι. Τὰ μάτια του πετοῦν φλόγες καὶ τὸ μέτωπό του εἶναι ζαρωμένο.

— Τί σοῦ φταίμε καὶ σκοτώνεις ἀπὸ ἓναν κάθε βράδυ; τὸν ρωτᾷ ὁ ἱερέας τοῦ Βούδα. Γιατὶ δὲν μᾶς ἀφήνεις νὰ

φτάσουμε στην ιερή κοιλάδα;
— Ποιὸς σὰς εἶπε ὅτι ἐγὼ
σκότωσα τοὺς συντρόφους
σας; τὸν ρωτάει ἄγρια ὁ
Σάντρο.

— Ὁ ἀστυνόμος, ἀπαντά
εἰ ὁ ἱερέας.

Ὁ Σάντρο μένει γιὰ λίγο
στωπηλός.

— Ποιὸς ἀπὸ σὰς ξέρει τί
ἔγινε ἢ κοπέλλα πού ἦταν μα
ζί σας; τοὺς ρωτάει.

Κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ ἀπαν
τάει.

— Κάποιος ἀπὸ σὰς πρέ-
πει νὰ ξέρη!, φωνάζει ἄγρια
τὸ Παιδί τῶν Λύκων. Γιατί,
κάποιος ἀπὸ σὰς εἶναι ὁ θεὸς
Βούδδας πού σκοτώνει!

Οἱ τέσσερις προσκυνητὲς
καὶ ὁ ἱερέας κυττάζονται μὲ
βλέμματα καταπλήξεως. Ὑ-
στερα, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁρ
μάει ἐναντίον τοῦ Σάντρο. Δέ
προλαβαίνει ὅμως νὰ τὸν πλη
σιάσῃ γιατί τὸ ρόπαλο τοῦ
παιδιοῦ διαγράφει ἕνα ἡμικύ
κιο καὶ συναντᾷ τὸ κεφάλι
του, κάνοντάς το νὰ τρίξη
σὰν ὠριμο καρπούζι. Τὴν ἐ-
πόμενη στιγμή ὁ προσκυνη-
τὴς πέφτει ἀναίσθητος στὴ
γῆ.

— Ὁ μέγας Βούδδας θὰ
σὲ τιμωρήσῃ!, λέει ὁ ἱερέας
καὶ σηκώνει τὰ χέρια του ψη-
λά. Ὅποιος ἐμποδίζει τὸ ἱε-
ρὸ καιρῶν νὰ φθάσῃ στὸν
προορισμό του, εἶναι ἀμαρτω
λός.

Ὁ Σάντρο κιαγιάζει.

— Ἱερέα τοῦ Βούδδα, λέει,
πλησιάζοντάς τον, μοῦ ἐπι-
τρέπεις νὰ πιᾶσω τὰ γένεια
σου;

Καὶ πρὶν ὁ ἄλλος προλάβῃ
νὰ ἀντιδράσῃ, τὸ θρυλικὸ παι
δί τοῦ τοαβαίνει μὲ δύναμι τὰ
γένεια. Τότε συμβαίνει κάτι
τὸ ἀπίστευτο. Τὰ γένεια... ξε
καλοῦν καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ξε
καλλάει καὶ ἡ λαιστιχένια μά
σκα πού τὰ συγκρατεῖ.

— Λοιπὸν!, λέει τώρα τὸ
παιδί γελώντας εἰρωνικά, θέ
λεις νὰ δῆς καὶ τὸ πρόσωπο
τοῦ Βούδδα πού σκοτώνει
τοὺς προσκυνητὲς, μεγάλε ἱ-
ερέα μου;

Χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τοῦ ἀπαν
τήσῃ γυρνᾷ τὴ μάσκα ἀπὸ
τὴν ἀνάποδη καὶ τὴν κολλάει
στὸ πρόσωπο τοῦ ψευτοῖερέα.
Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μά-
σκας εἶναι ἴδια τώρα μὲ τὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ Βούδδα,
πού σκότωνε τοὺς προσκυνη-
τὲς τοῦ ἱεροῦ καιρῶν.

— Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ
Βούδδας!, λέει τὸ Παιδί τῶν
Λύκων.

Ξαφνικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς προ
σκυνητὲς σκύβει ν' ἀρπάξῃ
μιά πέτρα γιὰ νὰ τὴν ἐκσφεν
δονίσῃ ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ.
Ἡ κίνησί του ὅμως μένει στὴ
μέση γιατί τὸ ρόπαλο τοῦ
Σάντρο τὸν προλαβαίνει καὶ
τὸν οἶχνει κι' αὐτὸν ἀναίσθη
το. Οἱ ἄλλοι δυὸ προσκυνη-
τὲς τὸ βλέπουν στὰ πόδια καὶ
χάνονται στὴν πυκνὴ ζούγ-
κλα. Ὁ ψευτοῖερέας δοκιμά-
ζει κι' αὐτὸς νὰ φύγῃ μὰ ὁ
Σάντρο τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ
λαιμὸ καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ
κινηθῇ.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ σκο-
τώσῃς!, τοῦ λέει ὁ δολοφό-
νος. Ἄν μὲ σκοτώσῃς θὰ χά-

σης για πάντα την κοπέλλα που ήταν μαζί μας.

— Ο Σάντρο γελάει.

— Η κοπέλλα έρχεται πίσω σου, του λέει.

Και πραγματικά, η Λεϊλά τους πλησιάζει, κρατώντας από το χέρι τον κωμικό 'Ινδο που κουτσαίνει από το πέσιμο που έκανε από το δέντρο.

— Σάντρο!, λέει η κοπέλλα όταν φτάνη κοντά τους, ο άνθρωπος αυτός που κάνει τον ιερέα, με είχε δέσει στο κουδούκλιο που βρίσκεται πάνω στον ελέφαντα, μα κατάφερα και λύθηκα.

— Το είχα φανταστή, κάνει το θρυλικό παιδί και το πρόσωπό του λάμπει από χαρά για τη σωτηρία της Λεϊλά. Έπειδή φοβήθηκε μήπως τον ανακαλύψω, σε αίχμαλωτισε για να μ' έχη στο χέρι. Έτσι δεν είναι Βούδδα; ρωτάει τον κακούργο με τη μάσκα του Βούδδα.

— Ναί, απαντάει αυτός, έτσι είναι.

— Γιατί σκότωνες τους προσκυνητές; τον ρωτάει πάλι ο Σάντρο.

— Θα στο πω, κάνει τρέμοντας ο κακούργος, από το φόβο του. Ξεκίνησα από την Κουλιμπάγκα έχω μέ πέντε συντρόφους μου, για να επισκεφθούμε την ιερή κοιλάδα. Όχι για να προσκυνήσουμε το Βούδδα, αλλά γιατί κάποιος από τους συντρόφους μου ανακάλυψε πως σε ένα μέρος της κοιλάδας, σε μια σπηλιά, υπάρχουν διαμάντια. Για να μπορούμε όμως στην κοι-

λάδα, έπρεπε να είχαμε έναν ιερέα του Βούδδα μαζί μας.

— Και μεταμφιέστηκες έσύ σε ιερέα, του λέει ο Σάντρο.

— Ναί. Έπειδή όμως στο δρόμο κολλούσαν κι άλλοι προσκυνητές, αποφάσισα να σκοτώνω έναν κάθε θρόνου φορώντας τη μάσκα του Βούδδα ώστε να τρομοκρατηθούν και να φύγουν, για να μείνου με μόνο εμείς οι έξι που ξεκινήσαμε. Αλλά... έσύ, πως το κατάλαβες πως έγω ήμου να ο Βούδδας που σκότωνε;

— Γιατί ύστερα από κάθε φαισairία, έσύ έφταινες πρώτος του απαντάει ο Σάντρο. Κρυβόσουν πίσω από τον κορμό ενός δέντρου, γύριζες τη μάσκα ανάποδα και από Βούδδας γινόσουν ιερέας. Σε κατάλαβα ακόμα από τον τρόπο που έκλεισες τις χειροπέδες. Ένας ιερέας δεν ξέρει να κλείνη με το πρώτο ένα ζευγάρι χειροπέδες όπως τις έκλεισες έσύ. Η ύποψία μου όμως, ξεκίνησε, όταν έμαθα πως ο Βούδδας προτιμούσε να σκοτώνη τους καινούργιους προσκυνητές που έρχονταν στο καραβάνι. Όταν...

Ο κακούργος, δίνει ξαφνικά ένα σάλτο και το βάζει στα πόδια. Ο Σάντρο ορμάει ξοπίσω του κυνηγώντας τον ανάμεισα στη ζούγκλα. Πιο πίσω ακολουθεί η Λεϊλά με τον Τίπο - Τίπο που κουτσαίνει.

— Απάνω του, φωνάζει ο κωμικός 'Ινδος, τώρα που βλέπει ότι δεν υπάρχει κίνδυνος.

Μὰ ὁ κίνδυνος δὲν ἀργεῖ νὰ παρουσιαστῇ, καὶ δὲν προέρχεται αὐτὴ τῇ φορὰ ἀπὸ τὸν κακούργο, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα λιοντάρι πού μπαίνει ἱμπροστὰ στὸ δρόμο τοῦ Σάντρο.

Ἡ Λεϊλὰ ἔχει πάρει ἓνα πλάγιο μονοπάτι καὶ τρέχει πίσω ἀπὸ τὸν ψευτοϊερέα, ἐνῶ ὁ Σάντρο καὶ ὁ Τίπο - Τίπο βρίσκονται μαζί. Ὁ φοβητσίᾳ ρης Ἰνδός, παθαίνει τέτοια ταραχὴ στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ λιονταρίου πού... γυρίζει τὸ κεφάλι του καὶ κλείνει μὲ τὰ χέρια του τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν τὸ βλέπη! Ἔτσι νομίζει πὼς θ' ἀποφύγη τὸν κίνδυνο.

Ὁ Σάντρο τραβάει ἓνα στιλέττο πού ἔχει περασμένο στὴ ζώνη του καὶ παριμένει, μὲ τὶς αἰσθήσεις του ὅλες σὲ ἐπιφυλακῇ.

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας ἀνοίγει ἀπειλητικὰ τὸ στόμα

Κυνηγᾷ τὸν κακούργο ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα.

του καὶ ὀρμάει ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ. Ἀνθρωπος καὶ θηρίο γιὰ μιὰ στιγμή συγκρούονται καὶ κυλιούνται κάτω, σ' ἓναν ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου. Σὲ ἓναν ἀγῶνα πού νικητὴς θγαίνει τὸ θάρρος ἢ παλληκαριά καὶ τὸ στιλέττο τοῦ ἀνθρώπου!

Τὸ λιοντάρι τώρα ψυχαραγεῖ καὶ ὁ Σάντρο, γεμάτος αἵματα, πλησιάζει τὸν κωμικὸ Ἰνδὸ πού στέκεται ἀκίνητος, σὰν στήλη ἄλατος, μὲ τὰ χέρια στὰ μάτια λές καὶ παίζει τὴν τυφλόμυγα. Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τὸν ἀγγίζει στὴν πλάτη. Μὰ ὁ Τίπο - Τίπο πού νομίζει πὼς τὸν ἀγγίζει τὸ λιοντάρι, ἀφήνει ἓνα βογγητὸ τράμου καὶ... λιποθυμᾷ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνα οὐρλιαχτὸ σκίζει τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ζούγκλας. Ὁ Σάντρο γυρνᾷ πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούστηκε τὸ οὐρλιαχτό, καὶ νοιώθει ἓνα ρίγος φρίκης νὰ τρέχη στὴ ραχοκοκκαλιά του. Βλέπει ἓναν ἄσπρο ἐλέφαντα νὰ ἔχη ἀρπάζει μὲ τὴν προδοσκίδα του τὸν κακούργο, νὰ τὸν τινάζη ψηλὰ καὶ νὰ τὸν ἐκσφενδονίζη μὲ δύναμι...

Σὲ λίγο ἀπὸ τὸν κακούργο, πού σκότωσε τόσους ἀνθρώπους, δὲν μένει παρὰ μιὰ ματωμένη μᾶζα...

— Ἦταν τρομερό, λέει ἡ Λεϊλὰ πού πλησιάζει τὰ δυὸ παιδιά.

— Πλήρωσε τὰ ἐγκλήματά του, τῆς ἀποκρίνεται τὸ παιδί. Ὁ Γκόγιο, ὅμως, εἶναι ἓνας τετραπέρατος ἐλέφαντας.

(*) Πώς τὸ κατὰλαβε ὅτι κυνηγούμε ἀὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ πῶς βρέθηκε ἐδῶ;

— Ἦρθε νὰ ὑποδεχτῇ τὸν θριαιμβευτὴ τῆς ζούγκλας, τὸν Τίπο - Τίπο, λέει ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς, ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει καὶ σκαρφαλώνει πάνω στὴ ράχι τοῦ παχύδερμου κολοσσοῦ.

Σὲ λίγο, οἱ τρεῖς φίλοι, καβάλλα στὴ ράχι τοῦ Γκόγιο, τοῦ τετραπέρατου ἐλέφαντα, γυρνοῦν στὴν καλύβα τους, διασχίζοντας τὴν πυκνὴ ζούγκλα.

ΟΙ ΖΕΣΤΕΣ ΚΟΜΠΡΕΣΣΕΣ

ΟΤΑΝ καιμιά φορά συνέρχεται ἀπὸ τὴν ἀναισθησία του ὁ χοντρός Ἀγγλὸς ἀστυνόμος καὶ κυττάζει ὁλόγυρά του, μένει μὲ τὸ στόμα διάπλατα ἀνοιγμένο ἀπὸ τὴν ἐκπληξι ποὺ νοιώθει. Βρίσκεται ὁλομόναχος μέσα στὴν ἔρημη ζούγκλα. Κανεὶς δὲν ὑπάρχει ὁλόγυρά του.

Κουνάει τὸ κεφάλι του πέρα δῶθε γιατί νομίζει πῶς ὀνειρεύεται. Τὶ ἔγιναν οἱ προσκυνητὲς καὶ αὐτὸ τὸ τρομερὸ καὶ ἄγριο Παιδί τῶν Λύκων, ὁ αἰώνιος ἐχθρὸς του;

— Φαίνεται πῶς θὰ τὸν πῆραν μαζί τους οἱ προσκυνητὲς γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν στὴν ἀστυνομία, βγάζει τὸ συμπέρασμα. Γιατὶ ὅμως νὰ μὴν

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 32, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Αἰχμάλωτοι τῶν κορμιβάλων».

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐπιστρέφουν καβάλλα στὸν ἐλέφαντα.

περιμένουν καὶ μένα νὰ συνέλθω; Τοὺς βλάκες! Ἐγὼ ἤθελα νὰ ὀδηγήσω τὸν ἀντίπαλό μου στὴν Ἀλιμόρα, γιὰ νὰ τὸν κρεμάσω στὴν πλατεία καὶ νὰ πάρω τὸ βαθμὸ μου, ἐνῶ αὐτοὶ τὸν πᾶνε ἀλλοῦ. Πρέπει νὰ τρέξω νὰ τοὺς προλάβω πρὶν ἀπομακρυνθοῦν.

Σηκώνεται ἐπάνω καὶ δοκιμάζει νὰ τρέξει, μὰ ἀναγκάζεται νὰ σταματήσει. Βλέπει ἀνάμεσα στὸ χορτάρι τὶς χειροπέδες του. Εἶναι οἱ χειροπέδες ποὺ εἶχε περάσει στὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του! Πῶς ὅμως βρέθηκαν χάμω, ἐδῶ;

Τὶς σηκώνει μὲ περιέργεια καί, βλέποντάς τις σπασμένες στὰ δύο, ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ καταπληξέως!

— Ἐξέφυγε πάλι; λέει σφίγγοντας τὰ δόντια του. Φαίνε

ται πώς κάποιος τὸν βοήθησε νὰ σπάσῃ τὶς χειροπέδες του! Ἴσως αὐτὸς ὁ ἡλίθιος ὁ φίλος του! Ὡ, ποῦ θὰ μὲν τῆς, ὅμως! Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε καὶ οἱ δύο τους! Κάποτε θὰ μοῦ πῶσιν στὰ χέρια μου καὶ θὰ τοὺς γδάρω ζωντανούς!

Ἀφήνει τώρα τὸν τόπο τοῦ καταυλισμοῦ καὶ χάνεται ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα. Τώρα δὲν τοῦ ἀπομένει παρὰ νὰ γυρίσῃ ἀπρακτος στὴν Ἀλμόρα.

Κι αὐτὸς ὅμως φθάνει σ' ἓνα ξέφωτο, βρίσκεται μπροστὰ στὸ νεκρὸ ἱερέα.

— Μνήστητί μου κύριε, ποῖος εἶναι πάλι αὐτός, ἀναρωτιέται ὁ Ντούγκλας. Καὶ ποῖος τὸν σκότωσε; Φαίνεται πὺς θὰ εἶναι κανένα θῦμα τοῦ καταραμένου αὐτοῦ παιδιοῦ!

Τρεῖς ἡμέρες διαδίδει ὁ ἀστυνόμος ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα, ὥσπου νὰ φθάσῃ στὴν Ἀλμόρα. Οἱ χωροφύλακες, βλέποντάς τον νὰ μπαίνει στὴν ἀστυνομία σὲ κακὰ χάλια, τὸν ἀρχίζουν στὴν κοροϊδία:

— Τὶ ἔγινε κυρ' ἀστυνόμει; τοῦ λένε. Τὸ συνέλαβες τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων;

Μὰ ὁ Ντούγκλας, ἔξω φρενῶν, δὲν τοὺς ἀπαντᾷ. Πηγαίνει γραμμὴ, κλείνεται στὸ δωμάτιό του καὶ παραγγέλει ζεστὲς καμπρέσσες. Κάνει τὸν ἄρρωστο γιὰ νὰ μὴν παρουσιαστῇ μπροστὰ στὸν διοικητή του!

Μὰ ὁ διοικητὴς του, ἓνας ψυχρὸς Ἀγγίλος, χτυπάει σὲ

λίγο τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

— Ἐμπρός!, κάνει ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ διοικητὴς μπαίνει καὶ... βρίσκεται ἀντιμέτωπος μ' ἓνα ἀστυνόμο ποὺ τὸ κεφάλι του εἶναι τυλιγμένο στὶς καμπρέσσες.

— Τὶ ἔπαθες, Ντούγκλας! τοῦ λέει ἄγρια.

— Κύ... κύριε διοικητά, ἔχω ἓνα τραμερὸ ποινικέφαλο, δικαιολογεῖται ὁ χοντρὸς ἀστυνόμος.

— Σὲ εἶχα στείλει σὲ κάποια ὑπηρεσία! τοῦ λέει ὁ διοικητὴς μὲ αὐστηρὸ τόνο. Γιατὶ δὲν μοῦ ἔδωσες ἀναφορά; Ποῖος ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ ἱεροῦ καραβανιοῦ;

— Τὸ ...τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ντούγκλας.

— Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!, κάνει ὁ διοικητὴς ἔξω φρενῶν. Πάλι, αὐτὸς λοιπόν;

— Ναί, αὐτὸς, ἀπαντᾷ χαζὰ ὁ Ντούγκλας.

— Σκότωσε πολλούς;

— Ὁ... ὅλους μοῦ φαίνεται.

— Ὅλους!

Τώρα τὰ μάτια τοῦ διοικητὴ πετοῦν φλόγες.

— Καὶ γλύτωσες μόνο ἐσύ;

— Ναί...

— Μήπως κατάρθωσες νὰ τὸν σκοτώσῃς, τουλάχιστον;

— Ὁχι... μοῦ ξέφυγε!

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ Ντούγκλας! Ὅλο σοῦ ξεφεύγει! Εἶσαι ὁ πιὸ ἀνίκανος ἀστυνόμος τῆς μεγάλῃς μας

Ἀγγλίας! Σὲ παίζει στὰ δάχτυλα ἓνα παλιόπαιδο ποὺ γυρνάει σὰν ἀλήτης μέσα στὴ ζούγκλα! Εἶναι ντροπὴ σου νὰ μὴν μπορῇς τόσον καίρὸ νὰ τὸν συλλιάβῃς!

— Θὰ... θὰ τὸν συλλιάβῃ, ὑπόσχεται τραυλίζοντας ὁ ἀστυνόμος καὶ χαμηλώνει τὸ κεφάλι.

Ὅταν σὲ λίγο φεύγῃ ὁ διοικητὴς χτυπῶνταις νευρικὰ τὴν πόρτα πίσω του, σηκώνεται κι' ὁ Ντούγκλας ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ πετάει τὶς κομ

πρέσες.

— Ἀναθεματισμένο παιδί!, γριλλίζει, ὥς ποτε θὰ μοῦ ξεφεύγῃς!

Σὲ μιὰ στιγμή μένει ἀκίνητος καὶ θυθίζεται σὲ σκέψεις. Ὑστερα ἓνα ἀόριστο χαμόγελο πλανιέται στὰ χεῖλη του...

— Μάλιστα!, κάνει ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σιωπὴ. Αὐτό, εἶναι. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, θὰ τὸ κρεμάσω ὅπως δὴποτε στὴν πλατεῖα τῆς Ἀλμόρα!

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (ὑπόγειον)

1) Ὁ ἀόρατος γίγαντας	18) Ὁ λυσσασμένος ρινόκερος
2) Ἡ κρυπτή τῶν θησαυρῶν	19) Στὰ νύχια τοῦ Χάρου
3) Τὸ μυστικὸ τοῦ μάγου	20) Καταικμάθη τῶν κολασμένων
4) Τὸ μαῦρο διαμάντι	21) Τὸ φίλτρο τῆς κακίας
5) Ὁ χορὸς τῆς φωτιᾶς	22) Ἡ γοργόνα τῆς λίμνης
6) Ἡ βασίλισσα τοῦ Ταμ-Τάμ	23) Ὁ δαίμονας τῆς συμφορᾶς
7) Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν	24) Ὁ θάνατος τοῦ Ταρζάν
8) Ὁ χρυσὸς ἐλέφαντας	25) Τὸ φάντασμα τῆς ζούγκλας
9) Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο	26) Ὁ μαῦρος θλεθρος
10) Μονομαχία δεινοσαύρων	27) Ἡ Τσίτα θριαμβεῖ
11) Τὸ στοιχεῖο τῆς λίμνης	28) Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπουτάτα
12) Ἡ φυλὴ τῶν φιδανθρώπων	29) Ἡ κολασμένη Κοιλάδα
13) Τὸ κόκκινο χαλάζι	30) Χαταροῦ
14) Ἡ ἀρχόντισσα τῶν τρελλῶν	31) Ὁ δόκος τοῦ Ταμπό.
15) Ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος	32) Αἰχμάλωτοι τῶν Καννιδά-
16) Τὸ ναρκωμένο μαιμοῦθ	λων
17) Μονομαχία μέχοι θανάτου	33) Σάντρο

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 5ος—Άρ. 34—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οίκονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Τò τεύχος 35, τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ» ποὺ κυκλοφο-
ρεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΑΚΙΡΗΣ

εἶναι ἓνα ὑπερτεύχος ὅπου τὸ μυστήριο, ἡ ἀγωνία καὶ ἡ
δράσι του θὰ συναρπάσῃ καὶ τὸν πιὸ ἀπαιτητικὸ ἀνα-
γνώστη. Τὸ θρυλικὸ Παιδὶ τῶν Λύκων προσπαθεῖ νὰ ἐ-
ξιχνιάσῃ ἓνα δύσκολο καὶ μυστηριώδες πρόβλημα, ἀντι-
μετωπίζοντας τὸ θάνατο, ἐνῶ ὁ... γενναῖος Τίπο - Τίπο
γίνεται φακίρης καὶ κάνει τὴ γνωριμία τοῦ... βοηθοῦ του,
ἐνὸς κωμικοῦ τύπου ποὺ θὰ τὸν συντροφεύῃ πάντα στὶς
ἡρωϊκὲς περιπέτειές του!

5.0.5 ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΕΙΜΑΙ ΧΑΜΕΝΟΣ Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΕΡΑ, ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΜΟΥ, ΧΩΡΙΣ ΒΟΗΘΕΙΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΟΥ ΔΟΥΦΟΥΡΟΥ.. ΑΡΧΙΣΑ ΝΑ ΨΑΧΝΩ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΟΣ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΚΑΤΟΙΟΝ ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ ΜΟΥ .. ΚΑΙ ΣΤΑΘΗΚΑ ΤΥΧΕΡΟΣ .. ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΑ ΜΑΖΙ ΣΟΥ.

ΣΙΓΑ ΣΙΓΑ Η ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ ΕΞΑΣΘΕΝΕΙ..

ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΣ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΑ ΝΟΗΜΑΤΑ ΑΠΟ 240.000 ΜΙΛΙΑ ΜΑΚΡΥΑ.. ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ.. ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΟΤΑΝ ΣΤΕΙΛΗΣ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ, ΔΕΙΧΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΝΑ ΜΕ ΣΩΣΗΣ.

ΕΞΑΠΛΟΣ Ο ΤΟΝΥ ΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΤΟΝ ΓΕΙΤΟΝΑ ΤΟΥ. ...

ΕΝΤΥ! ΘΑ ΤΡΕΛΑΘΩ.. ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΥΝΚΕΝΝΟΕΙΤΑΙ ΜΑΖΥ ΜΟΥ!

ΤΙ; ΕΡΧΟΜΑΙ ΑΜΕΣΩΣ!

ΚΑΙ ΑΦΟΥ Ο ΤΟΝΥ ΕΞΗΓΕΙ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ...

ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΜΗΝ ΑΣΤΕΙΕΥΕΣΑΙ ΤΟΝΥ.. ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΑ ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟ ΤΟΥ ΠΑΝΟΜΑΡ.

ΟΧΙ...! ΣΤΑΣΟΥ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΩ ΠΑΛΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥ. ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ